

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Coro Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1055

LIEFDE EN LIST.

20 cent

Het eerste wat zij zagen was Raffles aan een ijzeren paal vastgekluiserd.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

LIEFDE EN LIST.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET COMLOT.

Het was omstreeks half drie in den middag, toen een huurauto stil hield voor een tamelijk groot huis, in de 43ste Straat te New York gelegen.

Een heer stapte uit het voertuig, blijkbaar tot de betere standen behoorend, want hij was goed gekleed en zijn kledingstukken waren waarschijnlijk door een meester in het vak gesneden.

De man had een bleek gelaat, scherpe trekken en grijsgroene oogen, waarin op dit oogenblik een wraakzuchtige, sombere uitdrukking lag.

De dunne lippen waren stijf oopen genepen, de zware wenkbrauwen waren saamgetrokken.

Voor de man uit de taxi stapte, had hij uit het portierraampje gekeken, en zich daarna door een blik uit het achterraaitje overtuigd, dat de auto niet door een ander voertuig van dezelfde soort gevolgd was.

Toen pas stapte hij uit, betaalde den chauffeur, wierp nogmaals een snellen blik om zich

heen en stond een oogenblik in gedachten verzonken stil, terwijl hij aan den gitzwarten baard plukte, waarvan de punt hem tot ver over de borst reikte.

Hij keek de auto na, totdat deze zich weder verwijderd had en ging toen snel langs het klinkepad dat door een voortuin leidde op de voordeur toe van het huis, waarvoor de auto had stil gestaan.

Hij schelde aan en even daarna werd de deur geopend door een bediende in een stemmige, deftige livrei.

„Is uw meester thuis, vriend?“ vroeg de bezoeker.

„Ja, mijnheer — ik geloof echter, dat hij op het punt staat, uit te gaan.“

„Dien mij dan spoedig aan, ik moet hem over een zeer dringende zaak spreken.“

„Uw naam, als ik u verzoeken mag?“

De bezoeker scheen een oogenblik te aarzelen en antwoordde toen: —

„Zeg maar dat er een oude vriend uit Londen is — ik zou mijnheer Cressy gaarne verrassen.”

Zonder verder iets te zeggen, liet de bediende den bezoeker binnen en ging hem voor naar een ontvangkamer, waarvan de beide breede ramen op den verkeersweg uitzagen, die dwars door een zeer groot park voerde, waar de huizen ver uit elkaar waren gelegen.

Daarop verwijderde hij zich om een oogenblik later weder terug te keeren, met het verzoek hem te willen volgen.

Hij bracht den bezoeker met het bleeke gelaat langs een monumentale trap tot voor de deur van een vertrek op de eerste verdieping en maakte toen met een lichte bulging voor hem plaats.

Even later stond de man met den zwarten baard in een ruim vertrek, dat als werkkamer was ingericht.

Dicht bij een der ramen stond een fraai notenhouten schrijfbureau.

De heer des huizes, Jack Cressy, had er blijkbaar zoeven achter zitten schrijven en was nu opgestaan, om den bezoeker te begroeten. Er lag een trek van nieuwsgierigheid op zijn gelaat, maar deze veranderde in verbazing, toen hij den bezoeker zag.

„Pardon, mijnheer — ik ken u niet,” riep hij uit. „De bediende zeide mij, dat ik een oudvriend moest verwachten, maar ik weet werkelijk niet, hoe ik u zou moeten noemen.

De verbazing van Cressy zou echter nog toenemen, want nu ging de bezoeker op zijn teenen loopend, naar de deur, opende ze plotseling, overtuigde zich, dat de bediende niet meer aanwezig was, deed toen de deur weer dicht, trad tot midden in het vertrek, waarbij hij den blik uit zijn grijsgroene oogen steeds op den ander gevestigd hield, nam het bovenlid van zijn rechter oog voorzichtig tusschen wijsvinger en duim van zijn rechterhand, waarop hij een paar maal over het beneden lid wreef, als iemand, die een stofje uit zijn oog wil verwijderen.

De uitwerking van dit zonderlinge gebaar was verrassend.

Cressy slaakte een lichten kreet, half van vreugde, half van schrik, en dadelijk gaf hij

antwoord — hij zette den uitgestreken wijsvinger van de linkerhand tegen den linkerslaap — juist als iemand, die zich een kogel door het hoofd wil jagen.

Toen sprak de bezoeker op drogen toon: „Al ben ik dan geen oud vriend van u — wij kennen elkander tenmiste!”

„Uw naam?” vroeg Cressy zacht.

„Ik ben Dr. Fox.”

„Wat, gij zijt het, meester? De chef van het geduchte genootschap van den „Gouden Sleutel”?” riep Cressy verrast uit.

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, bracht de man met het bleeke gezicht beide handen naar zijn hoofd en nam met een vlugge beweging de zwarte pruik en den zwarten baard af, die hem onkenbaar hadden gemaakt.

„Ja, gij zijt het wel degelijk!” riep nu Cressy uit, terwijl hij achter zijn tafel vandaan kwam, om Dr Fox de hand toe te steken.

„Ik ben blij, dat gij mij nu herkent,” antwoordde Dr. Fox kortaf. „Gij zult nu wel inzien, dat gij de revolver niet zult behoeven, waarvan ik daar de kolf zie uitgluren onder een stapeltje papieren op de schrijftafel!”

Er verscheen een verlegen trek op het gelaat van den ander, toen hij zeide:

„Men moet voorzichtig zijn! Wanneer men lid van de bende van het Kwade Oog is, dan moet men met verrassingen rekening houden! Het ware immers mogelijk geweest, dat „de oude vriend” een detective bleek te zijn, die op de hoogte was gekomen van mijn dubbel leven?”

„Volkomen waar, mijnheer Cressy! Ik denk er dan ook niet aan u die voorzorgsmaatregelen kwalijk te nemen. Alleen is het zeer gewenscht, dergelijke wapens tot het laatste oogenblik aan het oog van de tegenstanders te onttrekken. En nu zal ik zoo vrij zijn, u het doel van mijn komst uiteen te zetten!”

„Ik verlang niets liever, dokter Fox,” hernam Cressy, terwijl hij haastig een stoel bij schoof voor den bezoeker en hem een kistje sigaren voor hield.

„Als gij de waarheid zoudt zeggen, dan zoudt gij moeten erkennen, niet te weten, hoe ik hier kom, nietwaar?”

„Gij hebt het bijna geraden, Dr. Fox!” hernam Cressy glimlachend. „Het eenige wat ik weet, is dat gij op uiterst bekwame wijze uit de gevangenis uit Londen hebt weten te ontsnappen, en dat gij kans hebt gezien, als stoker vermomd naar New York over te steken, dat alles heb ik vernomen van..... eenige medeleden!”

„Gij weet, dus misschien ook, met welk doel ik juist hierheen kwam?” vervolgde Dr Fox langzaam.

„Men heeft mij gezegd, dat gij den strijd wilt aanbinden met John Raffles, die op het oogeblik hier moet zijn —”

„Hier moet zijn? Hij is hier!” riep Dr. Fox op heftigen toon. „Hij is de oorzaak geweest dat ik een uur geleden op het punt stond gearresteerd te worden in het hotel, waar ik mijn intrek had genomen. En wanneer ik niet den voorzorgsmaatregel had genomen, een spiegel voor het raam in mijn logeerkamer aan te brengen, waardoor ik den ingang van het hotel voortdurend in het oog kon houden, dan zou ik nu niet tegenover u zitten.”

Dr Fox had de vuisten gebald, terwijl hij deze woorden op sissenden toon uitsprak, en zijn oogen hadden een fellen glans van woede en wraakzucht gekregen.

Hij wist zich echter aanstonds te beheerschen en vervolgde op geheel anderen toon:

„Luister eens, Cressy, gij weet, wat het Genootschap van den Gouden Sleutel is — een van de best georganiseerde en machtigste bonden van de geheele wereld, waarbij de voornaamste misdadigers benden van Europa, Indië en de vereenigde Staten van Noord Amerika zijn aangesloten. Alleen de bende van het Kwade Oog, waartoe ook gij behoort, maakt daar nog geen deel van uit, maar ik hoop en verwacht, dat ook gij u spoedig onder onze vanen zult scharen! In ieder geval zal het u niet onbekend zijn, dat zelfs de luitenants en kapiteins van het Kwade Oog reeds thans gehoorzaamheid verschuldigd zijn aan den chef van het genootschap, dat ik zoeven noemde — dus aan mij!”

Cressy knikte bevestigend en zeide toen vol eerbied:

„Dat weet ik, meester — en ik behoef u slechts te zeggen, dat gij over mij en mijn huis kunt geschikken —”

„Daar rekende ik ook op, toen ik na mijn vlucht mijn schreden hierheen richtte!” hernam Fox droogjes. „Uw huis is groot, het heeft een geheimen uitgang — kortom het is voortreffelijk geschikt om er gedurende een paar dagen een vluchteling te verbergen. Zijn uw bedienden te vertrouwen?”

„Mijn bedienden? Maar gij denkt toch niet, meester, dat zij tot de bende behooren! Ik heb de onnoozelste domooren uitgezocht, welke er maar te krijgen waren.”

„En — de handel in blanke slavinnen schijnt nog altijd goed te slagen,” hernam Fox, terwijl hij een blik in het rond wierp en naar de fraaie, kostbare meubelen keek.

Een leelijke grijnslach vertoonde zich op het gelaat van Cressy, toen hij antwoordde:

„Ik heb geen klagen!”

„Heeft men u nog nooit gewantrouwd?”

„Nog nimmer! Men ziet in mij slechts den deftigen, schatrijken hooggeachten Cressy — haha!”

„Zoo veel te beter — des te veiliger zal ik bij u zijn! Gij laat mij bij uw bedienden doorgaan voor een goeden vriend, die u is komen bezoeken en als er een paar dagen zijn verstreken, en de lucht is weder zuiver, dan kan ik een ander verblijf uitzoeken! En gedurende mijn oponthoud zullen wij dan eens beraadslagen over de middelen, om dien vervloekten John Raffles ten onder te brengen!”

„Gij denkt dus werkelijk, dat gij het aan hem te wijten hebt, dat men u bijna gearresteerd had?”

„Aan wien anders?” riep Dr. Fox toornig uit. „Hij was de eenige, die kon weten, dat ik mijn intrek in het Creston Hotel had genomen! Hij zelf of een van zijn twee helpers moet mij gevolgd zijn, hoe dan ook — hij heeft zelfs de politie gewaarschuwd, en ik herhaal u: als ik de zes schooiers in hun auto niet had zien aankomen, dan hadden ze mij in mijn kamer overvallen, terwijl ik daar zat te lunchen! Ik heb een kellner en den portier over hoop moeten schieten, die mij wilden tegenhouden

en ik ben dadelijk tusschen de menigte verdwenen! Ik ben op een autobus gesprongen en op een stille plek van een der voorsteden heb ik mijn valschen baard en pruik te voorschijn gehaald, die ik in de voering van mijn overjas verborgen had en pas toen kon ik het wagen mij hierheen te begeven."

Beide mannen bleven een oogenblik zwijgend tegen over elkander zitten.

De een zoowel als de ander begreep volkomen het gevaar, waarin hij verkeerde.

De bende van het Kwade Oog, een hoogst-gevaarlijke vereeniging van misdadigers van de ergste soort, die sedert een paar weken opnieuw het hoofd had opgestoken, nadat zij een jaar geleden omstreeks door toedoen van Raffles uitgeroeid scheen, had in den Londenschen Gentleman-Inbreker een onverbiddelijken en uiterst gevaarlijken tegenstander gevonden.

De man, op wiens eigen aanhouding door de Engelsche justitie een premie van duizend pond was gesteld, had zich hier de helper betoond van de politie, en aan hem moest het worden toegeschreven, dat binnen enkele weken reeds weder een vijftigtal bandieten onschadelijk was gemaakt, waaronder zich tot groote verontwaardiging en schrik van de New Yorkers, eenige te goeder naam en faam bekend staande medeburgers bleken te vinden.

Het was dus een herhaling van hetgeen zich een jaar geleden had afgespeeld, toen John Raffles eveneens een spaak in het wiel kwam steken en de gevaarlijke bende zoo lang bestreed tot zij langzamerhand geheel uitgeput raakte en letterlijk aan bloedverlies bezweek.

Ook toen had Dr. Fox zich gehaast, zich uit Londen naar New-York te begeven, om zijn doodsvijand te bestrijden — en hij had de nederlaag gelegen, want zijn bemoeiingen eindigden destijds met zijn gevangenneming, zijn proces, en zijn opsluiting in de gevangenis.

Hij had zich na zijn ontsnapping dadelijk aangemeld bij het hoofdkwartier van de bende van het Kwade Oog, dat maar al te gelukkig was, gebruik te kunnen maken van de groote ervaring van den meester.

Dr. Fox had reeds met verscheidene kapiteins-luitenants en bendeaanvoerders gesproken — en

alleen de Moloch had hij niet van aangezicht tot aangezicht kunnen zien.

Wel had hij een beraadslaging met hem gehad — maar bij die gelegenheid was hij van den machtigen, geheimzinnigen chef gescheiden door een voor hem ondoorzichtig gaas, waarachter de man verborgen was geweest, dien nog nimmer een der leden van de bende van het Kwade Oog gezien had.

Hij, die het zou wagen, al ware het slechts één poging te doen, het geheim van den chef te doorgronden — die zou reeds weinige uren later niet meer tot de levenden behooren — hoe machtig en hoog geplaatst hij ook mocht zijn.

Nadat de beide mannen eenigen tijd in gedachten verzonken hadden gezeten, begon Fox weder:

„Als gij weet, wie en wat John Raffles is, Cressy, dan zult gij wel met mij instemmen, als ik zeg, dat die man teveel is op deze wereld. Hij levert een voortdurend en zeer ernstig gevaar voor ons allen op. Wat mij persoonlijk aangaat — ik kan niet rustig adem halen, voor Raffles uit den weg geruimd is. En daarom ben ik vooral naar u toegekomen, omdat ik meen dat gij mij het wapen kunt leveren om dien man eindelijk onschadelijk te maken!”

Terwijl hij dit zeide had Fox den ander een loerenden blik toegeworpen.

Cressy keek hem eenigszins verwonderd aan, en zeide toen langzaam:

„Natuurlijk ben ik volkomen bereid, u van dienst te zijn, want ook ik zie zeer goed in, dat wij ons tot iederen prijs van dien vijand moeten ontdoen, die geheel alleen minstens evenveel waard is als een leger politiebeamten. Alleen begrijp ik niet goed, waarom juist ik door u bent uitverkoren, om u bij uw plannen de behulpzame hand te bieden.”

„Ik zal u niet lang in onzekerheid laten,” hernam Fox, steeds met denzelfden gluisperigen blik in zijn grijsgroene oogen. Gij hebt immers de beschikking over — zeer schoone vrouwen?”

„Dat zou ik meenen!” riep Cressy trots uit.

„Dat wist ik! Welnu — door middel van de vrouwen moeten wij ditmaal trachten Raffles aan handen en voeten te binden!”

HOOFDSTUK II.

DE VROUW IN HET SPEL.

Gressy keek Dr. Fox geruimen tijd strak aan, voor hij hoofdschuddend zeide :

„Duid het mij niet ten kwade, meester — maar naar hetgeen ik van John Raffles heb gehoord, is hij er zeker de man niet naar, zich door een paar schoone vrouwenarmen te laten vangen.”

„Raffles zelf zeker niet,” hernam Fox langzaam, na een langen haal aan zijn geurigen sigaar te hebben gedaan, „maar hij heeft twee mannen, die hem helpen en in nood en dood bijstaan en ik denk toch wel niet, dat die evenals hij van marmer zullen zijn ! Welnu — als een hunner maar eerst onder bekoring is van een verleidelijke vrouw dan zal hij voor ons te winnen zijn ! Er is niets bestand tegen een felle passie ! Geen vriendschap, geen trouw, geen jarenlange verknochtheid ! Door het schroeiend vuur van een hartstochtelijke liefde wordt dit alles weggebrand. Haha — hoe vindt ge mijn plannetje, mijn waarde ?”

„Het is — het is geniaal !” riep Cressy opgewonden uit. „Wij hadden daar zelf reeds eerder aan moeten denken ! Zeker — gij hebt duizendmaal gelijk ! Dat middel moet slagen !”

„Gij zoudt mij dus aan zulk een vrouw kunnen helpen ?

„Ja, zulk een vrouw ken ik ! riep Cressy uit, wiens oogen begonnen te schitteren.

„Maar is zij onze zaak toegedaan ?”

„Tot in den dood.”

„Hoe is haar naam ?”

„Helen Felton.”

„Oefent zij een bepaald beroep uit ?”

„Neen. Zij is de weduwe van een rijken fabrikant, die haar een groot fortuin naliet, maar haar avontuurlijke geest bracht haar op onzen weg en zij heeft reeds eenige malen, als man verkleed, aan onze nachtelijke ondernemingen deel genomen en ik verzeker u, dat die niet zonder gevaar waren !”

„Haar leeftijd ?”

„Zes en twintig jaar.”

„Is zij waarlijk schoon ?”

„Betooverend.”

„Zou ik haar nog heden kunnen spreken ?”

„Over een half uur, wanneer gij wilt !”

„Gij kunt haar dus thans bereiken ?”

„Zeker — een telefonische waarschuwing zal voldoende zijn ! Wij zijn nog al tamelijk goede vrienden met elkander — ik ben een paar malen in de gelegenheid geweest Helen Felton een goeden slag te laten slaan !” riep Cressy grijnslachend uit.

„Wees dan zoo goed, haar te waarschuwen en als zij thuis is, verzoek haar dan dadelijk hier te komen !” hernam Dr. Fox. „Hoe spoediger wij met onze plannen een aanvang maken — hoe beter het voor ons zelve zal zijn ! Maar zeg haar, dat zij een gesloten auto neemt en zich zoo mogelijk sluiert. Onze tegenstanders zijn bijzonder sluw en hoe meer wij in het verborgen kunnen werken, hoe beter de uitslag zal zijn !”

Cressy had zich reeds naar zijn schrijftafel begeven en had de telefoon ter hand genomen.

Hij sprak eenige oogenblikken in het toestel en legde het tenslotte met een tevreden gezicht weer in de haken.

„Zij komt !” riep hij handenwrijvend uit.

„Het is juist een kolfje naar haar hand ! Om u de waarheid te zeggen, meester — ik heb zeer veel vrouwen gekend in mijn leven, maar nog nooit een, die zoo volkomen ontbloot was van wat men goedheid en zachtheid pleegt te noemen, als deze.”

„Dan is ze juist de persoon, die wij moeten hebben voor ons plan !” hernam Fox droogjes.

„Zij heeft de ziel van een duivelin en het uiterlijk van een engel !”

„Dus iets als een vrouwelijke hoofdpersoon uit

„De Drie Musketers”, kwam Fox met een on-aangenaam glimlachje.

„O, ik geloof wel, dat Mylady bij onze Helen vergeleken een lam mag worden genoemd!” hernam Cressy schouderophalend.

De beide schavuiten, de chef van het genootschap van den Gouden Sleutel en de Zielverkooper spraken nog geruimen tijd voort over de voor hen zoo belangrijke onderwerpen, totdat diezelfde bediende met het onnoozele gelaat, die Dr. Fox had binnen gelaten op de deur klopte.

De beide mannen waren in hun gesprek niet verrast, want de bediende had zijn komst reeds van verre aangekondigd — wel te verstaan zonder er zelf iets van te weten.

Want in de gang, op ongeveer tien meters van de deur der werkkamer, bevond zich een plank, die een weinig los lag, en die, wanneer men er op trapte, een electrisch contact tot stand bracht, waardoor in de werkkamer een zachte schel overging.

Fox en Cressy spraken dan ook over koetjes en kalfjes, met het meest uitgestreken gezicht van de wereld, toen de bediende binnentrad en het bezoek aankondigde van mevrouw Felton.

„Laat madame binnen komen!” beval Cressy.

De bediende ging heen en een oogenblik later trad een vrouw binnen, die blijkbaar zooeven haar voile had terug geworpen en waarvan met recht mocht worden getuigt, dat zij verblindend schoon was.

Zij was tamelijk groot en had de gestalte van een Juno.

In het zuiver ovale gelaat schitterden een paar donkere, eigenaardige fonkelende oogen.

Haar lippen waren kersrood en bijzonder schoon gevormd.

De wenkbrauwen waren onberispelijk getrokken en van een diepzwarte kleur, de neus zou niet hebben misstaan in het gelaat van een Grieksche godin, en het hoofd werd gedragen met een vorstelijke gratie.

Maar toch — hoe schoon deze vrouw ook was — men gevoelde in haar nabijheid een zonderlingen afkeer, zooals in tegenwoordigheid van gevaarlijke giftslangen, die met schitte-

rende kleuren het oog menigmaal bekoren.

En toch ging een betoovering van haar uit, waaraan het moeilijk zou vallen weerstand te bieden.

Dr. Fox was langzaam opgerezen en bekeek de jonge vrouw, zooals hij in een museum een zeer kostbaar kunstvoorwerp zou hebben beschouwd.

Hij wilde zich van deze vrouw bedienen als van het voorwerp tot voldoening zijner wraakzucht en zoo zeer had deze man zijn zinnen en zijn wil in zijn macht, dat hij volkomen koel bleef bij de aanschouwing van zooveel schoonheid.

En toch moest hij zichzelf bekennen, dat hij nimmer in zijn leven een vrouw had ontmoet, zoo schoon als deze — de vereeniging van een Lola Montez en een Diana de Poitiers.

Hij had haar een oogenblik zwijgend bekeken, midden in het vertrek staande, terwijl de jonge vrouw langzaam naderbij was gekomen.

Zij keek een weinig verwonderd van Cressy naar Dr. Fox en vroeg tenslotte:

„Zoudt gij mij willen zeggen, Cressy, waarom gij mij eigenlijk hier hebt laten komen?”

„Daarop zal Dr. Fox, de meester, u zelf een antwoord geven, Helen,” antwoordde Cressy terwijl hij een stoel voor de bezoeker aanschoof.

Fox was nu ook naderbij gekomen, en begon:

„Gij kent mij zeker niet, madame?”

„Neen, meester, maar ik heb natuurlijk vaak over u hooren spreken!” antwoordde Helen Helton, terwijl zij den blik van haar groote fluweelzwarte oogen op het gelaat van den chef gevestigd hield. „En ik wil u eerlijk zeggen, dat het mij groot genoeg doet, kennis met u te maken!”

„Laat mij dit compliment beantwoorden met de opmerking, madame, dat gij de schoonste vrouw zijt, welke ik tot dusver heb ontmoet! Als gij mij kent, dan zoudt gij weten, dat ik nooit een vleierij zeg — ik constateer hier eenvoudig een feit,”

„Ik dank u, meester,” zei Helen eenvoudig. „En wilt gij mij nu zeggen, in welk opzicht ik u van dienst kan zijn?”

„Dat zult gij onmiddellijk vernemen!” kwam

Fox, terwijl hij op zijn beurt plaats nam.

Hij keek de schoone vrouw nog eens aandachtig aan, bewonderde nog eens het gladder voorhoofd, de groote, glanzende oogen, den fijnen neus en begon toen :

„Het zal u waarschijnlijk niet moeilijk vallen, een man aan uw wil te onderwerpen, als gij het er eenmaal op gezet hebt.”

„Dat valt mij zeer gemakkelijk, meester,” antwoordde Helen rustig. Ik geloof niet, dat er mannen bestaan, die mij zouden kunnen weerstreven !”

„Het doet mij genoegen, dit uit uw mond te vernemen,” riep Fox uit. „Bescheidenheid, vooral wanneer zij voorgewend is, heb ik altijd een hatelijken karaktertrek gevonden ! Wanneer het dus ons plan was, als een moderne Delila een Samson te temmen — dan zoudt gij niet voor die taak terugschrikken ?”

„Volstrekt niet !” antwoordde de vrouw. „Noem mij dien man en ik lever hem u binnen een week gebonden en machteloos.”

„Het gaat om een van de beide helpers van John Raffles,” ging Fox voort.

Bij het hooren van dien naam had Helen Felton snel het hoofd opgeheven. Er vloog een uitdrukking over haar gelaat, die schrik en verlegenheid verried — en beide aandoeningen schenen bij haar uiterst zeldzaam te zijn.

„Hij zelf zal toch niet de persoon in kwestie zijn ?” vroeg zij. „Want naar hetgeen ik van hem gehoord heb, moet die man van steen zijn — nog aan geen enkele vrouw is het mogen gelukken hem in haar netten te vangen !”

„Het is ook niet om Raffles zelf te doen — wanneer wij maar eerst een van zijn helpers ontrouw kunnen maken, dan is de rest kinderspel !”

„Noem mij hun namen — de zaak is beklonken !” riep Helen uit.

Maar Fox haalde de schouders op en hernam : „Gijzelf zult wel begrijpen, dat wij geen namen kunnen noemen ! Wij weten niet eens, waar de twee mannen in kwestie zijn en onder welk uiterlijk zij zich thans hier ophouden.”

„Maar hoe wilt gij dan ?”

„Als gij mij laat uitspreken,” hernam Fox op kouden toon, „zult gij vernemen, wat ik

heb voor te stellen.”

De vrouw beet zich op de lippen, want zij was het niet gewend, op deze wijze te worden toegesproken, maar niettemin begreep zij wel dat het haar voegde te zwijgen, nu zij tegenover den machtigen chef van het groote genootschap gezeten was, waarbij ook spoedig de bende van het Kwade Oog zich zou aansluiten.

Fox tipte de asch van zijn sigaar en vervolgde :

„Ik zeg dus, dat wij thans niet weten, waar de drie mannen zijn. Wij zijn hun spoor bijster. Maar — wij kunnen dat op tamelijk gemakkelijke wijze hervinden.”

Hij wachtte even, als om zijn gedachten te verzamelen en ging toen voort :

„Het zal u bekend zijn, dat er hier te New-York een groot-fabrikant woont, William Davy geheeten, die zich mag verheugen in de bescherming van John Raffles. Deze Davy stortte omstreeks een jaar geleden van zijn paard, kreeg daardoor een hersenziekte, die zijn verantwoordelijkheidsgevoel en zijn geheugen sterk aantastte en werd in dien toestand lid van de bende ! Raffles kwam ten tooneele, genas hem door een voortreffelijk geslaagde operatie en als belooning daarvoor verried Davy onze zaak — en maakte zich aldus des doods schuldig ! Vijf der uwen togen uit om hem des nachts in zijn bed de straf te doen ondergaan voor zijn verraad — en alle vijf vielen zij in handen van de politie, alweder door toedoen van Raffles ! Welnu — door Davy opnieuw te bedreigen, lokken wij als het ware Raffles naar zijn huis en wij behoeven niet anders te doen, dan Davy een onzer dreigbrieven te sturen ! Het gevolg zal zijn dat de lafaard aanstonds zijn beschermer weder te hulp roept.”

„Maar om dat te kunnen doen, moet hij zelf weten, waar Raffles vertoeft !” riep Helen Felton uit.

„Dat is niet noodzakelijk ! Het is zeer goed mogelijk, dat zij hebben afgesproken een advertentie in de bladen te plaatsen en al zijn zij dat niet overeen gekomen — er zijn voorbeelden van bekend dat Raffles wel eens meer op deze wijze is te hulp geroepen, niet hier, maar in mijn eigen land !”

„Het plan is voortreffelijk!” riep Cressy opgewonden uit. „Wanneer ik Raffles goed ken, zal hij dadelijk in de fuik loopen!”

„Maar het is niet om hem — het is ons om zijn helpers te doen!” riep Helen uit.

„Wees gerust — die zullen dan ook spoedig genoeg komen opduiken,” riep Fox met een grimmig lachje.

„Kunt gij mij hen althans niet ongeveer beschrijven?” vroeg Helen Felton.

Opnieuw haalde Fox de schouders op en gaf toen ten antwoord:

„Men zou even goed kunnen trachten een wolk te beschrijven — zij vertoonen ieder oogenblik een ander uiterlijk! Het eenige wat ik met zekerheid kan zeggen is, dat zij beiden nog vrij jong zijn, en dat een hunner bijna zes voet lang is, gebouwd als een hercules, en dat hij beschikt over meer dan gewone lichaamskracht — ik ben al eens in de gelegenheid geweest, hem persoonlijk aan het werk te zien, en ofschoon hij tot mijn vijanden behoort — ik erken volmondig, dat ik geen enkelen man ken, die zich in spierkracht met hem zou kunnen meten.”

„Op welke wijze zal ik het te weten komen, dat gij weder op het spoor van het drietal zijt?” vroeg Helen Felton.

„Gij zult onmiddellijk per telefoon gewaarschuwd worden — en ik hoop, dat gij daarnaar uw levenswijze, te beginnen met morgen, zult inrichten,” hernam Fox op den bevelenden

toon, dien hij tegenover leden van de bende placht aan te slaan.

„Ik zal mij steeds te uwer beschikking houden, meester — het werk staat mij wel aan!” riep Helen uit. „Hebt gij mij verder nog noodig?”

„Neen, madame — ik dank u,” antwoordde Fox terwijl hij opstond en een kleine buiging maakte, ten teeken, dat hij het gesprek als beëindigd beschouwde.

De bezoeker knikte de beide heeren toe en had het volgende oogenblik het vertrek weder verlaten.

Zoodra haar voetstappen waren weg gestorven, vroeg Cressy:

„Neen mij niet kwalijk, meester, maar is zij nu wel voldoende ingelicht? Weet zij nu wat zij te doen heeft?”

„Zij is een vrouw, zij weet het dus,” antwoordde Fox bedaard. „Een vrouw heeft aan een half woord genoeg, als het zulke zaken geldt! Zij zal, als zij eenmaal haar slachtoffer heeft uitgevonden, wel aanstonds een middel weten te vinden, om nader met hem in aanraking te komen — en als zij daar maar eenmaal in geslaagd is, volgt de rest vanzelf. Zij lijkt mij zeer goed voor het werk geschikt — een ware sirene, een Lorelei, die honderden mannen in het verderf zou voeren, zonder dat heur hart er ook maar iets vlugger om slaat, een hart, als steen en toch een vrouw, die een vurige passie kan voorwenden! Ik zeg je Cressy — zij is voor haar rol als het ware geknipt!”

HOOFDSTUK III.

DE VALSTRIK.

William Davy, de groot-fabrikant, bewoonde in de 81ste Street een zeer fraai en groot huis.

Hij was een man in de kracht van zijn leven en niet lang geleden geheel genezen van een operatie welke John Raffles hem had laten ondergaan. zooals Dr. Fox terecht had opgemerkt.

In den loop van een zijner avonturen was Raffles met Davy in aanraking gekomen, die destijds terecht moest staan, nadat hij met een aantal andere vooraanstaande leden der bende van het Kwade Oog op aanwijzing van Raffles zelf, door de politie was overvallen en gearresteerd op de bovenste verdieping van een wolvenkrabber.

Men had Davy moeten ontslaan van rechtsvervolging, omdat de gerechtsgeneesheeren duidelijk waren geweest in hun verklaring, dat de beschuldigde ontoerekenbaar moest worden geacht, en aanstonds had Raffles Davy zijn hulp aangeboden.

Niet alleen menschlievende overwegingen hadden hem daartoe gedreven — en toch misschien weer wel — want hij hoopte uit den mond van den fabrikant, zoodra deze eenmaal weder genezen was, nadere bijzonderheden te vernemen aangaande de bende, waarvan hij deel had uitgemaakt.

En daarin had Raffles zich niet bedrogen, want zoodra Davy genezen was van de operatie, had hij Raffles alles medegedeeld wat deze wilde weten, met het gevolg, dat er opnieuw een aantal bendeleden konden worden gearresteerd.

Op dit alles had Fox gespeculeerd bij het beramen van zijn plan en het verloop van ons verhaal zal aantoonen, dat hij daarbij goed gezien had.....

Het was omstreeks tien uur in den ochtend, en Davy zat aan het ontbijt.

Hij was een man van een jaar of veertig, met een energiek geteekend gelaat, waarin thans de oogen helder schitterden, nu zijn hersens weer geheel normaal functioneerden.

De bediende had zooveen de morgenpost binnen gebracht en Davy had reeds een aantal brieven geopend, toen hij plotseling een lichten kreet slaakte en met den geopenden brief in de hand, stil bleef zitten, een weinig bleeker dan zooveen.

Mary Davy, zijn vrouw, die tegenover hem was gezeten, en zich met de beide kinderen bezig hield, keek op en vroeg verbaasd, terwijl zij haar kleine, witte hand, op die van haar echtgenoot legde :

„Wat is er Willy? Een onaangename tijding?”

„O, het heeft niets te beteekenen, lieveling,” mompelde Davy terwijl hij snel den brief in den zak stak. „Een kleine tegenslag in zaken.”

En met deze woorden greep hij snel naar de overige brieven, welke hij haastig doorlas.

Toen stond hij op, kuste de twee kinderen, streek zijn vrouw even liefkoozend over het blonde haar en verliet daarop de kleine eetkamer, teneinde zich naar het werkvertrek te begeven, dat op de eerste verdieping van het huis gelegen was.

Daarnaast bevond zich het algemeen kantoor, waar zijn secretaris en eenige typistes gezeten waren.

Davy liet zich voor zijn schrijftafel in den stoel vallen, streek zich eenige malen met de hand over het voorhoofd en haalde toen den

brief weder te voorschijn, die hem zoeven den kreet ontlokt had.

Hij las de weinige regels nogmaals over en mompelde toen:

„Zij willen mij dus niet met rust laten. Zij hebben het nog altijd op mijn leven begrepen, de ellendelingen! Het is dus wel waar — wie zich eenmaal de vijandschap van het Kwade Oog op den hals haalt — die zal zijn geheele leven in angst en onrust moeten doorbrengen!

Hij steunde de beide ellebogen op tafel en begroef zijn hoofd in de handen, terwijl hij geruimen tijd in gedachten voor zich uit bleef staren.

Maar toen scheen hij zijn onrust met kracht van zich af te werpen, want hij stond eensklaps op en riep uit:

„Laten zij maar komen! Zij zullen zien, dat zij niet met een lafaard te doen hebben! Ik zal mij aanstonds tot de politie wenden met dezen brief of zou het misschien niet verstandiger zijn, als ik eerst eens mijn geheimzinnigen beschermer John Raffles er van in kennis stelde.?”

Hij had dienaangaande nog geen besluit genomen, toen hij weder aan zijn schrijftafel plaats nam en de dagbladen begon te lezen.

Maar eensklaps gaf hij een schreeuw van verbazing — zijn oogen hadden op de advertentiepagina van de New York World een met groote letters gestelde advertentie ontdekt, die aldus luidde:

J. R. Snel mij ter hulp! Mijn leven is weder bedreigd! W. D.”

Geruimen tijd bleef Davy met het blad in de hand onbewegelijk zitten.

Hij was een man, wien het stellig niet aan persoonlijke moed ontbrak — en toch gevoelde hij zich thans bekruipen door een vagen angst, waaraan hij geen naam wist te geven.

Het was hem als bevond hij zich in een duister vertrek, waar hij de aanwezigheid van een afzichtelijke slang wist, zonder echter te kunnen bevroeden, waar het reptiel zich verscholen hield, gereed zich op hem te werpen.

Hij verkeerde dus in groot gevaar — dat wist hij nu zeker.

En toch — instinctmatig gevoelde hij tevens

dat Raffles in nog grooter levensgevaar zweefde en dat men het thans niet in de eerste plaats op hem zelf, maar op zijn geheimzinnigen redder voorzien had, met wien hij onder zulke zonderlinge omstandigheden had kennis gemaakt.

Hij bracht het blad opnieuw voor de oogen en las de advertentie nogmaals.

Wie kon haar gesteld hebben?

Ongetwijfeld een der leden van de bende van het kwade Oog — maar wie was het?

Hij dacht hier nog over na, toen de telefoon ging.

Met een mechanisch gebaar strekte hij de hand naar het toestel uit en luisterde.

Maar dadelijk verkreeg zijn gelaat een ernstige en verschrikte uitdrukking. Hij had de stem herkend van den man, die hem het geheugen had weer gegeven, die hem weder in de armen van zijn gade had gevoerd.

„Zijt gij het John Raffles?” vroeg hij op levendigen toon.

„Ik ben het! Zijt gij alleen in de kamer?”

„Heel alleen!”

„Ik heb hier naast mij een nummer van de New York World van hedenmorgen. Daarin komt op de zevende pagina een advertentie voor, onderteekend door W. D., uw letters! Hebt gij die advertentie geplaatst?”

„Neen!”

„Niet? Ik dacht het al half en half. Hebt gij de advertentie gelezen?”

„Ik heb het blad juist in mijn hand.”

„Gij verkeert dus in 't minst niet in gevaar?”

„Dat is iets anders! Ik heb met de eerste post een dreigbrief gekregen, onderteekend met het bekende symbool van de bende!”

„Daar schuilt iets achter! Kunnen wij elkander heden ergens ontmoeten?”

„Ik ben elk oogenblik tot uw dienst!”

„Als wij eens te samen lunchten in het Astor Hotel. Het is niet ver van uw woning!”

„Uitstekend! Hoe laat zult gij er zijn!”

„Om één uur.”

„Gij kunt op me rekenen! Hoe zult gij er uit zien?”

„Als een eerwaardig grijsaard — met witte

lokken, gebogen rug een bril op den neus, geheel in zwart gekleed."

„Voortreffelijk! Geen woord van herkenning?

„Dat behoeft niet. Ik zal u wel weten te vinden. Maar wacht eens — misschien was het toch wel beter, wanneer wij een wachtwoord met elkander afspraken. Er valt niet aan te twifelen, de bandieten voeren iets in hun schild!"

„Tegen u meer dan tegen mij!"

„Mogelijk! Laat ons zeggen, dat ik u zal aanspreken als Lord Lister. Gij zult antwoorden met te zeggen: „gij zijt laat."

„Afgesproken!"

„Tot één uur dus."

„Tot een uur in het Astor Hotel."

Davy hing de telefoon weder op, en verzonk in diep gepeins.

Het was wel eigenaardig, dat hij thans tegen de leden van de bende streed, waarvan ook hij vroeger deel had uitgemaakt, en dat aan de zijde van een man, die zich tot een vijand van de ordelijke maatschappij had verklaard.

Maar die man had hem toch gered, hem gelukkig gemaakt, en hij aarzelde niet!

Die man mocht dan John Raffles heeten — hij had een edel gemoed onder zijn schijnbaar koel uiterlijk!

HOOFDSTUK IV.

VERWIKKELINGEN.

Davy verkeerde in de vaste overtuiging, dat zijn gesprek met John Raffles niet door derden was gehoord — en hij vergiste zich.

Het was omstreeks een half uur nadat het telefonisch gesprek had plaats gevonden, toen een auto in zeer snelle vaart de straat kwam inrijden, waar Cressy woonde, en voor diens huis stil stond.

Er steeg een heer uit, chic gekleed, die snel eenige woorden met den chauffeur van de fraaie auto wisselde en toen aanschelde.

Het leek wel, of men daar binnen zijn komst verwacht had, want de deur ging aanstonds open.

Cressy zelf stond er achter en wenkte den ander spoedig binnen te komen.

Zoodra de deur weder gesloten was, en Cressy den bezoeker naar zijn werkkamer had geleid begon hij zachtjes op eenigszins verwonderden toon :

„Wel, Baywater — wat voert je zoo onverwachts hierheen. Is er nieuws? Ik hoorde het signaal van je auto en ben dus zelf komen open doen.”

„Je zult het aanstonds hooren, Cressy,” antwoordde de bezoeker. „Is de meester op het oogenblik hier?”

Cressy verschrok merkbaar en fluisterde :

„Hoe weet je....”

„Hij zelf heeft mij meegedeeld, zoodra hij hier was, dat hij in geval van nood bij jou een toevlucht zou zoeken, omdat men in jouw huis hem zeker wel het allerlaatst zal vermoeden. Ook droeg hij me op, het huis van Davy niet alleen goed in het oog te houden, maar ook alles in het werk te stellen, om te ontdekken,

wat daar binnen voorviel. Welnu — ik heb iets ontdekt. Is hij er?”

„Ja, ik zal hem waarschuwen!”

Cressy trad op een klein telefoonschakelbord toe, verzette een toets, en nam het toestel ter hand.

Hij sprak even op zachten toon en wendde zich toen tot Baywater met de opmerking :

„Hij komt aanstonds hier!”

„Zeg mij eens, koesteren je bedienden hier in het geheel geen argwaan?”

„Waarom zouden zij? De meester gaat door voor een intieme vriend, die mij een bezoek komt brengen en hier eenige dagen logeert! Hij is trouwens uitstekend vermomd, zooals je zoo dadelijk wel zelf zult zien.”

Inderdaad kreeg Baywater daarvoor spoedig gelegenheid, want juist ging de deur open en Fox trad binnen.

Hij genoot een oogenblik van de verrassing, die zich op het gelaat van Baywater afspiegelde en trad toen het vertrek binnen.

„Is er nieuws, Baywater?” vroeg hij, zoodra hij de deur gesloten had.

„Ja, meester, was het antwoord. „Er is goed nieuws! Ik weet waar wij Raffles kunnen zien!”

De groenige oogen van Fox begonnen op onheilspellende wijze te fonkelen, toen hij handenwrijvend zeide :

„Dat is inderdaad goed nieuws, Baywater — heel goed nieuws! Hoe ben je dat te weten gekomen?”

„Op een tamelijk eenvoudige en tevens zeer practische manier, meester,” antwoordde de bandiet. „Een paar van mijn mannetjes hebben goed vermomd, een post ingenomen op het dak

van het huis naast dat van Davy. Juist daarover heen loopen telefoondraden, die van zijn huis naar de centrale voeren. De rest is begrijpelijk voor een man als gij! Mijn mannen hebben den draad eenvoudig afgetapt, hedenmorgen, daar zij wel wisten, dat er iets zou gebeuren na de verschijning van de advertentie in eenige groote bladen!"

„Prachtig uitstekend,” riep Fox grijnslachend uit. „En — tapten zij uit een goed vaatje?”

„Het kon niet beter.”

„Laat mij eens spoedig hooren,” kwam Fox, terwijl hij zich op zijn gemak in een leunstoel nedervlijde en zijn dunne, maar gespierde vingers tegen elkaar drukte.

„De eerste post kon nauwelijks bezorgd zijn, of Raffles belde Davy op!” begon Baywater. „Hij wilde weten, of Davy de advertentie wel zelf geplaatst had.”

„Duivels — daaraan hebben wij niet zoo spoedig gedacht!” riep Fox verschrikt uit. „Eigenlijk hadden wij er op gerekend, dat die vervloekte Raffles zijn beschermeling dadelijk te hulp zou snellen.”

„Davy antwoordde natuurlijk naar waarheid, dat hij niets van een advertentie af wist, maar dat hij daarentegen wel een dreigbrief van het Kwade Oog had ontvangen.”

„Vervolgens?”

„Daarop gaf Raffles te kennen, dat hij Davy wenschte te spreken — niet in zijn eigen huis evenwel, maar in het Astor Hotel.”

„Wanneer?”

„Hedenmiddag. Ze willen er tezamen lunchen.”

„Hebt gij soms kunnen vernemen, onder welke vermomming Raffles daar zou komen?”

„Ook dat, meester. Hij zal verschijnen als een eerwaardige grijsaard, met spierwit lang haar, een bril op, en gebogen rug. Tenslotte heb ik ook nog vernomen, op welke wijze zij elkander kunnen herkennen — — — of liever hoe Davy zal weten, dat hij inderdaad met Raffles te doen heeft. De Groote Onbekende zal Davy aanspreken als Lord Lister, terwijl de fabrikant tegen den ander moet zeggen, „gij zijt laat.”

„Ik kan niet anders zeggen, Baywater, dan

dat gij uw werk verstaat,” riep Fox uit, terwijl hij zijn beenige handen zoo krachtig tegen elkander wreef, dat de beenderen kraakten. „Eindelijk hebben wij dan onzen man. Nu zal hij ons niet meer kunnen ontkomen! Helen moet dadelijk gewaarschuwd worden, opdat zij terplaatse is! Het is immers niet ondenkbaar, dat Raffles zich door een van zijn beide helpers of door beiden laat vergezellen.”

„Een uitstekend denkbeeld, meester,” kwam Baywater. „Zij kan dan dadelijk aan het werk gaan, terwijl eenigen onzer zich overtuigen, waar Raffles blijft nadat hij het gesprek met Davy heeft gevoerd. Op die wijze slaan wij twee vliegen in een klap.”

Fox had zijn horloge geraadpleegd en vervolgde nu:

„Er is niet veel tijd meer te verliezen, vrienden! Helen moet aanstonds gewaarschuwd worden, en de beste maannen van de bende moeten zich verdekt opstellen in en bij het hotel.

„Zouden wij onzen slag niet reeds nu kunnen slaan, meester?” vroeg Cressy met een leelijken lach. „Als wij eenmaal zeker weten, dat Raffles daar komt, is een dolksteek niet zoo moeilijk toe te brengen.”

Maar Fox haalde minachtend de schouders op en zeide:

„Dat kan men beproeven met gewone lieden — niet met een man als John Raffles. Hij heeft overal oogen en het zou den man, die hem wilde neerstooten wel eens het leven kunnen kosten.”

„Maar een revolverkogel komt van verre,” drong Cressy aan.

„En kan missen,” kwam Fox droogjes. „En ik wil ditmaal mijn slag niet missen, dat moet gij goed begrijpen. Wij verliezen niets met te wachten. Als wij maar eenmaal het spoor van Raffles hebben teruggevonden, dat gaat het overige vanzelf. Laat dat maar aan mij over! En dan — denkt gij dat ik er vrede mee zou hebben, als ik mijn doodsvijand snel en pijnloos uit het leven zag scheiden? Neen, zeg ik u, ik zal hem doen lijden — ik zal hem martelen — ik zal hem laten boeten voor alles wat hij mij en wat hij mijn voorgangers, die ook chef van

het genootschap van den Gouden Sleutel waren heeft doen ondergaan!"

Dr. Fox had dit laatste met een doffe, bijna heesche stem gezegd.

Hij speelde zenuwachtig met zijn horloge-ketting en bleef een oogenblik in gedachten verzonken zitten.

Maar zijn medeplichtigen zagen zeer goed, wat er omging achter het lage, misdadige voorhoofd — hij peinsde reeds nu over de wijze, waarop hij zijn vijand ter dood zou brengen.

Eensklaps hiel Fox het hoofd weder op en hernam:

„Gij moet nu Helen waarschuwen, en zij mag een van de beide helpers van Raffles niet meer uit het oog verliezen!"

„Het zal aanstonds geschieden, meester." hernam Cressy. „Zij brandt van verlangen om aan het werk te gaan. Ditmaal schijnt zij zich wel heel zeker van haar zaak te gevoelen.

Fox stond op en zeide:

„Ik zou wel lust hebben, om mij persoonlijk naar het Astor Hotel te begeven, maar ik durf het huis niet goed te verlaten, zoolang er voor mij nog geen goede vermoedingen gereed zijn gemaakt door de pruikenmaker van de bende. Men zou mij misschien herkennen — en mijn lot zou beslist zijn. Maar ik reken er op, dat er minstens drie of vier van onze mannen aanwezig zullen zijn — en als zij het spoor van Raffles bijster mochten worden — laten zij zich dan in acht nemen — ik zal den Moloch van alles op de hoogte brengen en men kent zijn straffen voor onbekwaamheid."

De anderen zwegen, maar een huivering voer hen door de leden, want zij wisten, waarin deze straffen bestonden — het was een barbaarsche middeleeuwsche straf en bestond in het geeselen van den schuldige.

Reeds een half uur later waren alle toebereidselen gemaakt en het Astor Hotel was van dat oogenblik af het middelpunt van een zeer nauwlettende bespieding.

Geen van de personen, die daar binnen trad, ontging aan den scherpen blik van de spionnen van Dr. Fox.

Wat Helen Felton betreft — de jonge vrouw zag er betooverender uit, dan ooit, toen zij

plaats ging nemen in de eetzaal, waar aanstonds ook ongetwijfeld de beide mannen zouden verschijnen, die een afspraak met elkander hadden gemaakt.

Het duurde niet lang, of er hield een fraaie auto voor het hotel stil, waaruit de fabrikant William Davy stapte. Hij had snel het portier geopend, wierp een onderzoekenden blik om zich heen en trad het hotel binnen.

Aanstonds richtte hij zijn schreden naar de eetzaal, en liet zich door den kellner een ledig tafeltje wijzen, toevalligerwijze niet ver verwijderd van dat van Helen Felton.

Hij kon daar nauwelijks tien minuten gezeten hebben, of er hield een huurauto stil, waaruit een eerwaardige grijsaard stapte, met lang, wit haar, geheel in zwart gekleed, leunend op een stok en loöpend met gebogen rug, alsof de last der jaren hem zwaar drukte.

Hij keek een oogenblik zoekend rond, door zijn grooten gouden bril en wenkte toen een nog jongeman, die met hem in de auto had gezeten en nu eveneens uitstapte.

Tesamen gingen zij het hotel binnen en daar zij blijkbaar den weg niet wisten, moest een kellner hun den weg wijzen naar de eetzaal.

Davy had hen reeds in de verte zien binnenkomen en stond op om hen te wenken.

De grijsaard strompelde haastig naderbij, een weinig leunend op den jongen man met zijn knap gelaat, die hem vergezelde.

Helen Felton hield haar oogen niet van de twee mannen af en trachtte te hooren, wat ze zouden zeggen.

Zij hoorde slechts den naam van Lord Lister en dat was alles!

Maar het was voldoende voor haar en zij wist nu, dat zij 't wild onder schot had.....

De drie mannen namen weder plaats en zij hield nu haar oog gevestigd op haar aanstaand slachtoffer, in de hoop op diens gelaat te kunnen lezen, of hij gewillig de knieën voor haar zou buigen.

De jonge man zat echter half van haar afgewend en zij kon slechts zijn fijn gemodelleerden neus en nu en dan een stukje van een zuiver getrokken wenkbrauw zien.

Hij was eenvoudig, maar elegant gekleed en

ondanks zichzelf moest de jonge vrouw de sierlijkheid van zijn gestalte, de kracht van zijn schouders en den onberispelijken vorm van het hoofd bewonderen van den man, dien zij wilde verraden, evenals Delila Simson had gedaan.

Te vergeefs trachtte zij een woord op te vangen van het gesprek, dat thans door de drie mannen gevoerd werd — daartoe zat zij echter te ver af en zij durfde toch niet naderbij te komen, uit vrees, dat men haar zou verdenken.

Het gesprek duurde echter niet lang.

Toen stonden de twee bezoekers op, maakten een buiging voor Davy, drukten hem de hand en richtten zich naar den uitgang van de zaal.

Maar ditmaal liepen zij langs het tafeltje van de schoone vrouw en als bij toeval schoof Helen haar fraaie zilveren beugeltasch over de tafel, juist toen de metgezel van den eerwaardigen grijsaard passeerde.

Dadelijk bukte deze zich, raapte het taschje op en overhandigde het aan de jonge vrouw, die hem met een betooverend glimlachje bedankte en als bij ongeluk even de hand van den jongen man aanraakte.

Zij scheen ook juist gereed te zijn en stond op, terwijl de beide mannen reeds verder waren gegaan, maar eensklaps bleef de metgezel van den grijsaard stilstaan.

Achter hem had een zwakke kreet geklonken en toen hij zich verschrikt omwendde, zag hij de jonge schoone vrouw wankelen, de beide handen op het hart gedrukt.

Misschien zou zij het volgend oogenblik gevallen zijn, als hij niet was terug gesneld om haar in zijn armen op te vangen.

„Mijn hemel, madame, wat scheelt u?“ vroeg hij verschrikt.

„Ik gevoel mij eensklaps zoo duizelig,“ verklaarde Helen met uitstekend gespeelde schroom, als schaamde zij zich over haar plotselingen aanval van zwakheid en over het feit, dat zij zich in de armen van een onbekenden vreemdeling bevond. „Ik heb er wel eens meer last van“. voegde zij er met een zwak glimlachje aan toe — „het zal wel weer over gaan.“

Het ging integendeel niet over — want de jonge vrouw leunde hoe langer hoe zwaarder in de armen van den jongen man.

„Zoudt u mij even naar mijn auto willen brengen, mijnheer? Ik voel mij te ongesteld om alleen dien afstand te gaan.“

„Maar dat spreekt immers vanzelf, madame,“ riep de ander haastig uit. Leun slechts op mij.“

En terwijl Helen Felton op den krachtigen jonge man steunde, geleidde hij haar door de zaal.

Het paar ging door de vestibule op den voet gevolgd door den grijsaard, die meewarig het hoofd schudde.

Onder de peristyle van het groote hotel stond een fraaie auto, een gesloten wagen, achter welks stuurwiel een chauffeur in elegante livrei zat.

Hij kwam haastig van zijn plaats, toen hij zijn meesteres half bewusteloos zag komen aanstropelen en rukte het portier open.

„Je meesteres is onwel geworden, goede vriend — breng haar spoedig naar huis! Maar ik zal haar vergezellen — wie weet, valt zij onderweg niet flauw en dan moeten wij in een apotheek een of ander middel koopen, om die flauwte te bestrijden.“

De chauffeur knikte en tegelijk moest hij het hoofd afwenden, om den grijsaard te verbergen, die om zijn lippen speelde — het wild scheen in den val te zullen loopen en dat wel spoediger dan men had durven verwachten!

De grijsaard was op eenigen afstand blijven staan en scheen iets te willen zeggen, misschien den ander te willen tegenhouden — maar reeds had deze hem in onbegrijpelijke taal een paar woorden toegeroepen en nu nam hij naast de nog altijd bewusteloze vrouw plaats en de auto reeds weg.

De grijsaard bleef het voertuig even nakijken en begaf zich daarop, zwaar op zijn stok steunend naar een huurauto, die op eenigen afstand scheen te wachten.

Hij stapte in, na den chauffeur een adres te hebben opgegeven en het voertuig zette zich in beweging.

En dadelijk, zonder dat de man met het witte haar er iets van scheen te bemerken, volgde een andere huurauto het spoor van de eerste....

William Davy bleef nog eenigen tijd zitten, lunchte kalm, betaalde den kellner, liet zich

jas en hoed geven en verliet op zijn beurt het hotel. Maar hij scheen de waarschuwing van Raffles goed ter harte te hebben genomen, want hij keek omzichtig om zich heen, en hij hield de eene hand op den zak, waar zijn revolver zat.

Dezelfde auto, die hem gebracht had, voerde hem weder terug en een half uur later stond het voertuig stil voor het fraaie heerenhuis in de 81ste street.

Davy stapte uit en ging dadelijk op de voordeur toe, die door den ouden Henry werd geopend.

Hij begaf zich aanstond na den ouden man te hebben toegeknikt, naar zijn werkkamer.

Voor de deur van dit vertrek aangekomen, klopte hij op een bijzondere wijze aan, luisterde toen even, klopte nogmaals, thans weder op een andere manier en daarop werd de deur geopend, hij trad binnen — en stond tegenover zijn dubbelganger, William Davy!

Hij glimlachte even, zette zich de pruik van het hoofd — en daar stond Charles Brand de trouwe helper van Raffles met een guitigen blik in zijn donkerblauwe oogen.

HOOFDSTUK V.

DE INTRIGE WORDT GESPONNEN.

Een oogenblik bleven de beide mannen, die als twee druppels water op elkander geleken staan, en toen sloot de echte Davy weder behoedzaam de deur en voerde zijn bezoeker tot dicht bij het raam, waarna hij op zachten toon zeide:

„Is alles goed gegaan, mijnheer?”

„Uitstekend, mijnheer Davy! Het is ons gegaan, zooals wij verwacht hadden! En heeft men hier geen achterdocht gekregen? Hebt gij uwe aanwezigheid in deze kamer door niets verraden?”

„Ik ben muisstil geweest — en daar de deur was afgesloten, kon geen der bedienden binnentreden. Ik heb mij den tijd gekort met lezen, maar ik moet eerlijk verklaren, dat mijn gedachten op dat oogenblik meer in het Astor Hotel dan bij mijn dagblad vertoefden!”

Hij keek zijn dubbelganger nogmaals vol bewondering aan en zeide:

„Gij verstaat uitstekend de kunst van griemeeren, mijnheer! Alleen zijn uw oogen iets lichter dan de mijne — maar voor het overige is er geen verschil!”

„O, ik ben nog maar een beginneling, vergeleken bij mijn vriend — bij Raffles,” antwoordde Brand bescheiden.

„En wilt gij mij nu zeggen, mijnheer, hoe alles zich heeft toegedragen,” vroeg Davy.

„O, het ging betrekkelijk eenvoudig in zijn werk. Wij hebben u reeds gezegd, dat Raffles, toen hij uw huis verliet volgens zijn gewoonte naar de daken van de aangrenzende huizen kijkend, op het dak van het huis naast het uwe

een paar mannen zag, die zich juist haastig verwijderden. Mijn vriend is buitengewoon wantrouwend uitgevallen — en het feit, dat de telefoondraden van dit huis juist over het dak van het volgende liepen, droeg er natuurlijk niet toe bij, zijn argwaan te doen afnemen. Hij wachtte eenige oogenblikken, terwijl hij zich verdekt opstelde, totdat hij de mannen naar beneden zag komen en in een hunner ontdekte hij aanstonds een bekend lid van de bende van het Kwade Oog, met wien hij reeds vroeger gestreden had.”

„En van dat oogenblik af stond het natuurlijk voor hem vast, dat er verraad gepleegd was?”

„Daaraan kon hij nu niet langer twijfelen,” gaf Brand ten antwoord. „Hij wist een voorwendsel te bedenken om op het dak van het huis te komen en zijn scherp oog had spoedig ontdekt, dat men den draad had afgetapt — en op enkele plaatsen waren duidelijk de schrammen te zien, veroorzaakt door het vastklemmen van het aftaptoestel — en van dat oogenblik af stond het voor hem vast, dat het gesprek met u door onbevoegden was afgeluisterd. Dat was een zeer onaangename zaak — maar gelukkig was zij niet onherstelbaar! Hij waarschuwde mij en zijn anderen helper — en daarop werden de rollen verdeeld! Ikzelf zou in uw plaats naar het Astor Hotel gaan, de rol van den grijsaard zou vervuld worden door onzen braven James — zijn achternaam zal u wel weinig belang inboezemen, en Raffles zelf nam de rol van den tweeden vriend op zich!”

„En wat geschiedde er in het Astor Hotel?”

„O, iets zeer merkwaardigs. Het was alsof het lot ons had geraden om juist de rollen zoo te verdeelen.”

„Hoe zoo?”

„Wel, zij hebben een vrouw op ons afgestuurd.

„Een vrouw?” herhaalde Davy verwonderd.

„Inderdaad, een zeer schoone en verleidelijke vrouw.”

„Maar hoe weet gij dat die vrouw het juist op een uwer voorzien had?”

„Bewijzen hebben wij pas later in handen gekregen, maar wij hebben alle drie zeer goede oogen, moet gij weten. De vrouw zat een paar meters van ons vandaan en hield Raffles voortdurend in het oog. Het was duidelijk, dat zij alle mogelijke moeite deed iets van ons gesprek op te vangen. En toen wij heengingen, liet zij zoogenaamd toevallig haar zilveren beugel-tasch vallen en kreeg daarop een voortreffelijk gespeelden aanval van duizeligheid.”

„Toen schoot natuurlijk uw makker ter hulp.”

„Als galant man kon hij niet anders doen,” antwoordde Brand spottend.

„Maar toen hield de grap toch zeker op?” riep Davy ongerust uit. „Hij zal toch die vrouw wel aan de politie hebben overgeleverd?”

„Geen denken aan,” kwam Brand. „Neen zoo onverstandig was hij niet. Hij is in haar auto met haar weg gereden. Slechts op die wijze zal hij op de hoogte van haar plannen kunnen komen.”

„Maar dan stelt hij zich aan een groot gevaar bloot! Zij zullen hem daar misschien in een hinderlaag lokken en hem dooden!” riep Davy ontzet.

„Daarvoor bestaat geen vrees!” hernam Brand geruststellend. „Het is duidelijk, dat de bandieten willen trachten een helper van Raffles in de netten van die vrouw te brengen, opdat hij de geheimen van zijn vriend zal verraden.”

„Maar zouden de bandieten het bedrog niet ontdekken?” ging Davy voort. „Ik meen, zouden zij niet spoedig begrijpen, dat zij niet met een helper van Raffles — maar met hemzelf te doen hebben?”

„Misschien zouden zij zelf dat wel spoedig

genoeg uitvinden,” zei Brand nadenkend, „maar de vrouw kent geen van ons — en zij is voorloopig de eenige, die met Raffles te doen krijgt. Zij mag natuurlijk zijn argwaan niet gaande maken, vooral in den beginne, en daarom ben ik ook zeker, dat er in dat huis niemand, behalve zij zal zijn en dat mijn vriend voorloopig niet in gevaar verkeert. Aan zijn dood hebben zij dus niets — levend is hij veel meer voor hen waard, want levend moet hij hen Raffles in handen spelen.”

„Geloofst gij niet, dat er achter dit alles een geheime, stuwende kracht zit?” vroeg Davy verder.

„Daarvan ben ik zeker — de Moloch heeft een opvolger gekregen, even machtig en even geheimzinnig als de vorige chef, die zijn leven in den electrischen stoel heeft geëindigd, maar daarenboven is er hier een man, een bijzondere vijand van mijn vriend, en voor hem is er alles aan gelegen, dat Raffles ten onder wordt gebracht.”

„Ik hoop, dat alles goed zal afloopen,” zeide Davy zuchtend, „zeg mij eens eerlijk, mijnheer, gelooft gij, dat ik persoonlijk in gevaar verkeer?”

„Ik zou u in ieder geval willen aanraden, voorzichtigheid in acht te nemen,” antwoordde Brand. „Uw leven verkeert stellig nog altijd in gevaar, want de bende beschouwt u als de man, die er schuld aan draagt, dat een groot aantal leden reeds in handen der politie is gevallen.”

„Zoudt ge mij dus aanraden, de stad te verlaten?”

„Als ge daartoe in staat zijt, en liefst op zoodanige wijze, dat niemand het bemerkt; dan zou ik het u sterk aanraden,” gaf Brand te kennen. „Maar wacht er in ieder geval mede, totdat ik nadere berichten van Raffles heb ontvangen. Hij weet steeds alles ten beste te keeren en wij moeten volgens dien raad handelen.”

De fraaie auto, waarin Helen Felton had plaats genomen, reed ongeveer een kwartier voort en hield toen stil voor de koetspoort van een fraai huis in de 17th street.

Daar woonde inderdaad de vrouw, die alleen uit innerlijken aandrang tot het kwade, aan-

sluiting had gezocht bij de bende van het Kwade Oog.

Want Helen Felton was zeer rijk, ofschoon zij reeds aan verscheidene inbraken daadwerkelijk had deelgenomen als man gekleed met een boxbeugel in den éénen, een revolver in den anderen zak.

Zij was een vrouw, die het kwaad pleegde, zooals haar rijke soortgenooten te New York des middags bij elkander op de tea kwamen en op gebakjes knabbelden. Zij had het uiterlijk van een Madonna en de ziel van een duivelin.

Gedurende den rit had zij een weinig tegen haar beschermer aangeleund, als onbewust van hetgeen er met haar geschiedde, den mond half geopend, zoodat de kleine, parelwitte tandjes te zien kwamen.

Haar boezem rees zachtjes op en neder, bewogen door haar snelle ademhaling. De oogen waren gesloten en de zijden wimpers rustten op de donsen wangen.

Haar geheele lichaam scheen een bedwelvende geur uit te ademen.

Maar Raffles bleef even koel, bleef zijn wil evenzeer meester als steeds. Hij maakte zijn berekeningen even kalm, alsof hij geheel alleen in de auto had gezeten en keek nu en dan met een minachtende blikje neer op de schoone tooneelspeelster, die haar rol werkelijk op voortreffelijke wijze vervulde.

Pas tegen het oogenblik dat de auto stil stond, scheen Helen als met schrik uit een halve bezwijming te ontwaken, opende de fluweelzwarte oogen en staarde haar begeleide verschrikt en verlegen aan.

„O, mijnheer, ik heb misbruik van uw goedheid gemaakt.....” riep zij uit, „ik smEEK u, neem het mij niet kwalijk!”

„Dan zou ik wel een zonderling heerschapp moeten zijn, madame,” kwam Raffles glimlachend. „U zult mij natuurlijk toestaan, mij te vergewissen, dat gij werkelijk geheel hersteld zijt, madame — eerder zal ik mij niet gerust gevoelen!”

En terwijl hij dat zeide, wierp Raffles de jonge vrouw een blik toe, die haar volkomen op een dwaalspoor bracht, en naar de vaste overtuiging schonk, dat zij goed op weg was, zich

een plaats te verzekeren in het hart van Raffles helper.

Zij zelf wierp hem terwijl de chauffeur het portier opende, een onderzoekenden blik toe — en zij moest zichzelf bekennen, dat de helper van Raffles een schoon man was, krachtig gebouwd, met de gestalte van een Griekschen athleet, doordringende grijze oogen en een scherp geteekend gelaat, waarop ontembare wilskracht en energie stonden te lezen.

De chauffeur had reeds aangescheld aan de deur van het fraaie huis en een livreibediende opende deze, waarop de jonge vrouw en Raffles binnen traden.

Aanstonds zag deze dat hij zich bevond in het huis van een zeer rijke vrouw, die op geen geld behoefde te zien en die uit een schier onuitputtelijke beurs kon grijpen, om aan haar zucht naar weelde en kostbare voorwerpen te voldoen.

Een eigenaardig glimlachje speelde om de lippen van Raffles, toen hij zijn blikken liet vallen op de prachtige marmer beelden, die aan den voet van de monumentale trap stonden, op de kostelijke wandtapijten, die over de balustrade van de trap hingen, daar waar zij overging in een breede gaanderij, op de oorspronkelijke meesterstukken van Titiaan, van Dijk, Frans Hals en andere schilders.

De glimlach accentueerde zich nog, toen zijn oogen vielen op de prachtige meubelen, die in de vestibule waren neer gezet; op de zwaar vergulde kandelabers en op de kostbare elektrische lamp, die van het midden van het plafond neer hing, een waar wonder van smeedkunst.

„Een voortreffelijk jachtveld,” mompelde hij in zichzelf, wel zorg dragende, dat de gevaarlijke vrouw, die daar voor hem uitliep, zijn opmerking niet kon hooren.

Helen scheen zich nog altijd een weinig zwak te gevoelen en zoo was het niet te verwonderen, dat Raffles hoffelijk aanbood, haar naar haar kamer te vergezellen.

Zij nam het aanbod met een vriendelijken glimlach aan en tezamen bestegen zij de breede trap, die naar de gaanderij voerde, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Helen opende een van deze deuren en Raffles

bevond zich in een weelderig gemeubeld boudoir.

Het vertrek had drie ramen, maar het licht viel er niettemin getemperd binnen, want de ramen waren half verhuld door dunne Engelsche gordijnen, die in sierlijke plooiën neer hingen.

In een hoek van het vertrek stond een breede sofa, waarop een drietal met kostbare zijde overtrokken kussens waren neer geworpen.

Op den vloer, voor deze sofa lag een buitengewoon groot vel van een ijsbeer en daarnevens stond een sierlijk Arabisch tafeltje van ebbenhout, ingelegd met kleine zilveren parelmoeren figuurtjes.

Aan de wanden, die met zijde bespannen waren, hingen hier een daar eenige met zorg gekozen schilderijen, meerendeels van Alma Tadema, episodes uit de Grieksche Mythologie voorstellend.

Een eigenaardige, niet te beschrijven geur scheen in het vertrek te heerschen.

Raffles haalde even den neus op en concludeerde :

„Het boudoir van een zeer welgesteld cocotte! Mijne heeren vijanden bedienen zich nu en dan van zonderlinge werktuigen! De waardige dame schijnt van zins te zijn, hier de honneurs waar te nemen.”

Inderdaad had Helen haar bezoeker naar een gemakkelijken stoel geleid en zeide met een betooverende lachje!

„Ik zal u een oogenblik alleen moeten laten — sta mij toe, dat ik even van toilet verwissel!”

„Ik stem er alleen op deze voorwaarde in toe, dat uwe afwezigheid niet langer dan enkele seconden zal duren,” antwoordde Raffles met een schittering in zijn oogen, die de vrouw volkomen op een dwaalspoor bracht. Zij meende dat de overwinning reeds nabij was. Zij knikte den bezoeker vriendelijk toe, — trad op een portière toe, die het boudoir van de slaapkamer scheen te scheiden, en verliet het vertrek. Raffles bleef alleen en kreeg aldus alle gelegenheid indien dit nog noodig mocht zijn, een krijgsplan op te maken. Glimlachend bleef hij wachten, aandachtig om zich heen ziende, waarbij niets aan zijn spiedende en geoefende aandacht ontging.

Een oogenblikje later trad Helen binnen, gekleed in een aardig huistoiletje en met een betooverend lachje om den rooden mond.

„Ik hoop, dat ik u niet het laten wachten, mijnheer,” zeide zij opgewekt.

„Een vrouw als gij zijt, madame, laat ons mannen altijd wachten,” antwoordde Raffles, terwijl hij opstond en de schoone vrouw een blik toewierp, waarin oprechte bewondering was te lezen — de bewondering van den natuurkundige voor de prachtig geteekende slang, en van den kunstenaar voor een heerlijk marmerbeeld.

Een oogenblikje later zat het paar naast elkaar op de sofa.

Helen had sigaren gepresenteerd, welke Raffles voorzichtigheidshalve had afgewezen — een weigering, welke aan de schoone vrouw een vagen glimlach ontlokte.

Zij begreep maar al te goed, dat zij met een sterke tegenpartij te doen had. Medewerkers van John Raffles zouden er zeker niet spoedig toe komen, sigaren in een vreemd huis te rooken en zeker niet in het boudoir van een onbekende, bevallige vrouw.

Het gesprek liep over verschillende onderwerpen en Raffles bemerkte spoedig, dat hij niet met de eerste de beste te doen had. Haar antwoorden en opmerkingen getuigden van geest en een voortreffelijke opvoeding.

Van haar kant moest de jonge vrouw erkennen, dat de helper van John Raffles, een geestig man was, die veel gereisd had, die bijna alles gezien had, wat deze wereld aan schoonheid oplevert, en die daarover op zeer onderhoudende wijze wist te spreken.

Zij begreep venwel als een verstandige vrouw, dat zij onvoorzichtig zou doen, al te snel op haar doel af te gaan en zoo bleef het den eersten keer bij eenige veelzeggende blikken, en enkele korte opmerkingen, waaruit de hoorder allerlei zou kunnen opmaken, als hij dat verkoos.

Na ongeveer een half uur met Helen Felton te hebben gesproken, stond Raffles op, om afscheid te nemen, maar met de stellige belofte, dat hij nog dienzelfden avond zijn bezoek zou herhalen.

Voorzichtigheidshalve gaf Raffles deze toe-

stemming op aarzelenden toon, uit vrees, dat de schoone vrouw argwaan zou krijgen.

Want volgens den natuurlijken loop der dingen zou Raffles waarschijnlijk niet zoo spoedig toestaan, dat een van zijn beide helpers des avonds in een vreemde stad een bezoek ging brengen aan een bevallige jonge vrouw, die hij ternauwernood kende.

Raffles hield zich dan ook, alsof hij een zwaren strijd met zichzelf voerde, en dit ging hem zoo voortreffelijk af, dat Helen Felton er geheel door bedrogen werd en niets anders

geloofde, of haar schoonheid had den grondslag gelegd voor het verraad van den man, dien zij in haar netten had verstrikt.

Toen, hij, na een hoffelijke buiging het vertrek verlaten had, keek het verraderlijke schepsel den bezoeker na met een gelaat, waarop verschillende uitdrukkingen zich weerspiegelden.

En haar lastgever zou misschien vreemd hebben opgezien, als hij haar toevallig had kunnen hooren mompelen:

„Jammer — jammer, dat het niet een ander betreft!”

HOOFDSTUK VI.

DE DOBBELSTEENEN WORDEN GESCHUD.

Het was omstreeks negen uur in den avond, toen er een huurauto stil hield voor het huis, waar de schoone Helen woonde.

Uit deze auto, door Charles Brand bestuurd, die zich in den loop van den dag op behendige wijze had weten te onttrekken aan de nasporingen van het Kwade Oog en zijn vermomming als William Davy weder had afgelegd, stapte John Raffles.

Hij was in den rok en had blijkbaar groote zorg aan zijn toilet besteed.

Terwijl hij zoogenaamd den chauffeur betaalde, wisselde hij op fluisterenden toon eenige woorden met Brand en zeide :

„Zij staat al achter het gordijn op de eerste verdieping te loeren, het Karonje! Kom precies om elf uur weder terug — ik zal dan zorgen, dat alles is afgevoerd.”

„Maar de bedienden?”

„Er zijn slechts twee mannelijke bedienden — en de kamenier zal waarschijnlijk worden weggezonden om ons teeder tête-à-tête niet te storen. Nu, die twee mannen zullen mij wel niet in den weg loopen!”

„En als er leden van de bende zijn?”

„Des te beter, dan slaan wij twee vliegen in één klap. Om elf uur, denk er om!”

Brand tikte aan zijn pet, juist zooals een huur-chauffeur zou hebben gedaan, die een vrij goede fooi krijgt en daarop reed de auto weg.

Raffles ging op het huis toe en nog voordat hij aanbelde, werd de deur reeds geopend, door een huisknecht met een onnoozel gelaat, waarop thans echter een veelbetekenend glimlachje speelde.

De brave scheen wel gewend te zijn, dat zijn schatrijke meesteres op dezen tijd heerenbezoek kreeg.

Raffles knikte hem toe, liet zich hoogen hoed en avond cape afnemen en volgde toen den man naar het vertrek, waar hij dienzelfden middag reeds ontvangen was.

Hij had de inrichting van het huis reeds zoo

goed als mogelijk was bestudeerd, teneinde op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn.

De bediende had de deur weder bescheiden achter zich gesloten en Raffles stond tegenover Helen Felton.

Hij wist zeer nauwkeurig wie en wat deze vrouw was, hij wist, dat zij hem zijdelings naar het leven stond, niet wetende, wie hij was, hij wist ook, dat er geen vonkje menscheijkheid in deze vrouw leefde — en toch stond hij een oogenblik verrast op den drempel stil, getroffen door haar weergalooze schoonheid.

Helen Felton was gekleed in een wijnrood avondtoilet van de zwaarste zijde, dat haar gestalte lijn voor lijn op het voordeeligst deed uitkomen.

Het weelderig haar was eenvoudig opgemaakt en lag in een dikke wrong in den hals.

De oogen schitterden als nooit te voren en het was alsof hun fonkelen de naderende zegepraal aankondigde.

De bloedroode lippen waren half geopend en daarachter schemerden met vochtigen glans de kleine, sneeuw witte wolfstanden.

Raffles meende, dat hij nog nimmer zulk een mooie vrouw gezien had — maar dat was dan ook het eenige gevoel, dat hij bij zichzelf kon waarnemen.

Een stille, spottende lach welde in hem op, als hij dacht aan de rol, welke deze vrouw had willen vervullen — en aan het fiasco, dat zij zeer waarschijnlijk zou loopen, als hij, Raffles, er iets aan doen kon.

Helen had hem met een bevallig gebaar, uitgenoodigd, naderbij te komen.

Raffles vlijde zich in een gemakkelijken stoel en liet zijn blikken een oogenblikken om zich heen dwalen.

En weer glimlachte hij.....

Alles was er, als het ware, op berekend, hem te verstrikken, te bedwelmen, te betooveren.

Het licht was eenigszins gedempt en het brandde in lampen met roode zijden kappen

omgeven, er fonkelde wijn in een prachtig geslepen kristallen karaf en kostbare spijzen stonden gerangschikt op de kleine tafel op een helder wit kleed van damast.

En weder dezelfde bedwelmende geur, die hij dien middag reeds had opgesnoven.

Helen had zich dicht bij Raffles neder gezet, keek hem met haar schitterende oogen aandachtig aan en vroeg toen:

Vindt gij het niet vreemd, dat ik, als alleen levende weduwe, een heer om dezen tijd van den avond ontvang?"

Raffles haalde even de schouders op en antwoordde:

„Het is misschien niet alledaagsch, maar daar houd ik van! Bovendien — gij zijt buitengewoon schoon, en schoone vrouwen kunnen zich alles veroorloven, nietwaar? Zij staan als het ware boven de wet — de wet van de conventie!"

„Ik dank u voor het compliment, mijnheer... mijnheer... maar dat is waar ook," zoo viel zij zich zelven met een zilveren lachje in de rede — „ik weet nog niet eens, hoe gij heet — en gij kent natuurlijk mijn naam evenmin!"

„Wat het laatste aangaat — daarin vergist gij u toch," kwam Raffles glimlachend. „Hebt gij een oogenblik kunnen denken, dat ik mij niet aanstonds overtuigd heb van de identiteit der liefvallige vrouw, welke ik het genoeg mocht smaken, naar dit huis te begeleiden? Gij zijt Helen Felton — en gij zijt schooner dan de Helena, van wie de Grieksche Mythologie ons verhaalt, dat om harentwille de bloedige, jarenlange strijd om Troje ontbrandde."

„Dan zijt gij dus tevreden gesteld, mijnheer — maar ik ben het nog niet!" hernam Helen glimlachend, terwijl zij tegelijkertijd opstond om een glas wijn voor haar bezoeker en zichzelf te gaan inschenken.

Raffles zag nauwkeurig toe, dat zijn glas volkomen leeg was geweest en dat de vrouw haar eigen glas uit dezelfde karaf vulde, alvorens hij het zijne aan de lippen bracht, al begreep hij wel, dat de bandieten er op dit oogenblik volstrekt geen belang bij zouden hebben, hem te dooden.

Daarop zeide hij:

„Mijn naam is Hudson, madame, ik ben Engelschman, helaas, geen inwoner van uw stad, daar ik anders wellicht eerder het genoeg zou hebben gesmaakt u te ontmoeten en thans de gelukkigste van alle stervelingen, nu dit heeft plaats gehad."

„Zijt gij... gehuwd?" vroeg Helen langzaam.

„Neen, madame," antwoordde Raffles met een eigenaardigen glimlach. „Ik heb geen huiselijken aard — ik geloof niet, dat ik er de man naar ben een vrouw gelukkig te maken!"

„Waarom zegt gij dat?" riep Helen uit, die een oogenblik haar rol scheen te vergeten. „Dat kan niet waar zijn. Gij maakt op mij den indruk van iemand... kortom, ik geloof niet wat gij zegt! Hebt gij er ooit de proef van genomen?"

„Bedoelt gij daarmee, of ik ooit verliefd ben geweest?"

„Dat niet — maar gij zult mij toch zeker niet wijs maken, dat gij nimmer hebt lief gehad?"

„Ik herinner het mij niet goed meer, ik meen van wel, lang geleden."

„En — daardoor hebt gij zeker veel geleden?" vroeg Helen Felton op zachten toon.

„Het heeft den man van mij gemaakt, madame, die ik nu ben," antwoordde Raffles koel.

De beide personen, die hier met zulke wonderlijke voornemens bijeen zaten, zwegen een oogenblik en Helen keek haar bezoeker lang aan.

Toen scheen zij zich aan haar eigen gedachten te ontrukken en stond op, teneinde de reeds geleedigde wijnglazen te vullen.

Toen zij weder plaats nam, keek zij Raffles opnieuw van onder haar lange wimpers aan, voor zij weder begon:

„Mag ik vragen, welk beroep gij uitoefent?"

„Avonturier, madame," antwoordde Raffles glimlachend.

Het was slechts een woord, maar het deed de jonge vrouw half van haar stoel opspringen, en een oogenblik verbleeken.

Zij vreesde, dat haar spel doorzien was, dat de helper van Raffles reeds alles wist, en dat hij nu op onbeschaamde wijze het net

verbrak, dat zij om hem had willen spinnen.

Maar het volgend oogenblik was zij weder gerustgesteld.

De man tegenover haar zat daar zoo rustig en glimlachend, alsof hij zich in de salon bevond van haar huis, omgeven door een groot aantal bezoekers en deed behagelijk een trekje aan de sigaret, welke hij had mogen opsteken, na haar daartoe verlof te hebben gevraagd.

Zij wist, dat hij een avonturier was, en dat hij het zelf zeide, dat vloeide eenvoudig hieruit voort, dat hij wellicht een zonderling was en in de vaste overtuiging, dat hem volstrekt niet kon deren als hij dit tegenover een vrouw van zulk een vrijen levenwandel als Helen Felton ruiterlijk verklaarde.

Toch had haar stem een anderen klank, toen zij met een kort lachje hernam :

„Een avonturier, toch zeker in de goede beteekenis van het woord, een man, die avonturen zoekt.”

„Ook dat, madame, ik zoek avonturen — en ik vind ze ook bij groote hoeveelheden, dat mag ik gerust van mij zelf verklaren. Ik geloof echter niet, dat de rechter bepaald ingenomen zal zijn met den raad van mijn avonturen, tenminste, wanneer ik hem die zou mededeelen — ik ben namelijk inbreker !”

Raffles had dit alles met een glimlachend gelaat gezegd en schijnbaar zijn aandacht uitsluitend bepaald tot den rook, die uit zijn sigaret opsteeg.

Maar Helen Felton begon zich ongerust te gevoelen.....

Zij begreep niet, waarom de man, die tegenover haar zat, dit zoo ronduit verklaarde. Als zij zich een oogenblik verplaatste in zijn gedachtengang, dan moest zijn optreden raadselachtig heeten, want zou hij dit ooit durven verklaren aan een dame, uit de hoogste New-Yorksche kringen ?

Zij schoof onrustig in haar stoel heen en weder en haar oogen hadden een flakkerenden glans gekregen.

„Gij maakt zeker een grapje ?” vroeg zij op gedempten toon.

„Volstrekt niet, madame, ik spreek in vollen ernst. Ik maak van het inbreken mijn beroep,

ten eerste omdat ik het opwindend vind, ten tweede omdat ik mij tot vijand heb verklaard van de maatschappij en ten derde, omdat ik de opbrengst van mijn ondernemingen dringend noodig heb om verschillende misstanden welke ik herhaaldelijk op mijn weg ontmoet, weder goed te maken.”

„Maar dan — dan zijt gij.....” kreet Helen, die wasbleek was geworden, terwijl zij half uit haar stoel oprees :

„Zeg het vrijuit, madame, ik ben John Raffles zelf.”

Een krampachtige rilling liep over het gelaat van de schoone duivelin, bij het hooren van deze weinige woorden.

Haar oogen hadden een doffen glans gekregen en schenen in de kassen te branden.

Zij snakte een paar keeren naar lucht, zoozeer was zij verrast, maar reeds ging Raffles onverstoorbaar voort :

„Uwerzijds was het natuurlijk een kleine vergissing, maar ik neem het u volstrekt niet kwalijk ! Men kan ook niet op alles tegelijk letten en in uw plaats zou ik ook waarschijnlijk eveneens zoo gehandeld hebben, als gij het deed. Mag ik u vriendelijk, doch dringend uitnoodigen op uw stoel te blijven zitten ?”

Raffles had deze vraag gedaan, omdat de vrouw tegenover hem de handen op de stoel-leuning had gelegd en blijkbaar voornemens was op te staan.

Nu vielen de handen weder slap in haar schoot en met een dof gevoel in het hoofd, waaraan zij zelf geen naam kon geven, bleef de vrouw onbewegelijk zitten, de oogen op den grooten onbekende gericht.

Raffles blies kalm de rookwolkjes uit zijn sigaret en hernam :

„Ik begrijp, dat het voor u een onaangename zaak is. Gij hebt u vergist — de arbeid wordt er voor u niet gemakkelijker op en het ergste is, dat het nog veel onaangenamer voor u gaat worden !”

„Wat wilt gij zeggen ? Wat zijt gij voornemens ?” vroeg Helen Felton hijgend.

„Welk een vraag, madame ! Het verwondert mij, die te hooren uit den mond van een vrouw, die zelf niet vreemd moet zijn geweest aan een

aantal kleine zaakjes, die haar wel eens voor de rechtbank zouden kunnen brengen. Hoe nu, gij zijt schatrijk, gij bewoont een huis als een paleis en gij vraagt mij, John Raffles, wat ik nog meer zou willen?"

De jonge vrouw was bleeker dan een doode geworden en haar kleine hand sidderde.

Een van die handen ging tastend in de richting van haar heup, maar Raffles had het gebaar gezien en beval kortaf:

„Blijf rustig zitten en verroer u niet. Denkt gij met een kind te doen te hebben of met een man, die voor de schoonheid kruipt? Natuurlijk zijt gij gewapend, maar als gij meent, van uw wapen gebruik te maken, dan zal ik u dat wel anders toonen!"

En bliksemsnel trok Raffles zijn eigen revolver, waarop hij hernam:

„Het is misschien niet hoffelijk tegenover een vrouw — en zeker niet tegenover een schoone vrouw, maar het gaat niet anders — ik zal u moeten bestellen!"

Hij was opgestaan en hernam kortaf:

„Sta op!"

De vrouw gehoorzaamde, bleeker nog dan zooeven.

Met een stap was Raffles bij haar en een enkele greep in den tasch van gouden schakels terzijde van haar rok neerhangend, bracht de kleine browning in zijn bezit.

„Ga weder zitten," beval Raffles.

De vrouw liet zich meer in den stoel vallen, dan dat zij ging zitten, in haar oogen een uitdrukking van onderworpenheid, ja, van ontzag, die in zonderlinge tegenspraak was met de zegepralende uitdrukking van zooeven.

Zij zat nog nauwelijks, of zij gevoelde haar polsen in twee sterke boeien geklemd, die met een klikkend geluid dicht sprongen.

En nauwelijks was zij van de verbazing daarover bekomen, of een doek werd om haar mond gebonden, die haar het schreeuwen volkomen belette.

Tenslotte werd er een breede riem achter den rug om tusschen de ellebogen door gehaald en vastgegespt, zoodat het haar onmogelijk was,

de geboeide handen naar den doek te brengen.

Dit alles had nauwelijks een paar seconden geduurd.

Zoodra de vrouw daar roerloos en machteloos neer zat, en er van haar gelaat bijna niets te zien was, dan haar groot geworden fluweelzwarte oogen, nam Raffles haar met stoel en al op en droeg haar als een kind naar den versten hoek van het vertrek, daar, waar, zich de deur bevond.

Vervolgens schelde hij en wachtte rustig de komst van den bediende.

Een oogenblik later ging de deur open en de man met het schaapachtige gezicht verscheen op den drempel.

Maar er geschiedde iets anders dan Raffles verwacht had — de man scheen inderdaad minder schaapachtig te zijn, dan hij op het eerste gezicht had gemeend.

De bediende had namelijk een revolver in de hand en grijnslachte — en dat maakte er zijn gelaat niet mooier op.

En daarenboven was hij niet alleen.

Achter hem verscheen een viertal mannen, eveneens gewapend en die in een oogenblik het vertrek waren binnengedrongen.

Het plan van Raffles was geweest, den bediende eenvoudig neer te slaan, en vervolgens het geheele huis naar den eisch te plunderen.

Raffles was echter een verstandig man — hij begreep, dat hij een vergissing begaan had, en hij schikte zich in het onvermijdelijke.

Aangaande den aard van de vijf mannen, die waren binnengetreden, verkeerde hij nog in het onzekere, maar die onzekerheid zou niet lang duren.

Want een hunner trad een paar stappen naar voren, met opgeheven revolver, en een boosaardige schittering in zijn groengrijze oogen en zeide op hatelijken toon:

„Dezen afloop had gij zeker niet verwacht, nietwaar Raffles? Gij weet zeker wel, wie ik ben?"

„Wie eenmaal uw dierlijk uiterlijk gezien heeft, die vergeet het niet spoedig meer, Dr. Fox," antwoordde Raffles kalm.

HOOFDSTUK VII.

GEVANGEN.

Een oogenblik bleven de mannen zwijgend tegenover elkander staan en daarop hernam de meester :

„Ik moet u tot mijn spijt verklaren, John Raffles, dat ik eigenlijk een hooger denkbeeld van uw waakzaamheid had gehad. Tot dusver hebt gij alles zeer handig gedaan — maar gij schijnt er in het geheel geen rekening mee te hebben gehouden, dat men wel eens achterdocht omtrent uw persoon zou kunnen koesteren !”

Hij zweeg even om Raffles een loerenden blik toe te werpen en ging toen voort :

„Die vrouw daarginds, die gij zoo behendig om den tuin hebt weten te leiden, kon niet beter weten, maar uw doodsvijanden waren op hun hoede ! Helen Felton meende, dat gij slechts de helper van Raffles waart — ik zelf heb dadelijk gevreesd, dat hier weder een van uw duivelsche streken achter school, en de uitkomst heeft getoond, dat ik gelijk had. Gij schijnt niet zeer verbaasd te zijn, mij hier te zien,” vervolgde hij met een zweem van spijt in zijn stem.

„In het geheel niet, Dr. Fox,” antwoordde Raffles rustig. „Men moet er immers ieder oogenblik van zijn leven op verdacht zijn, door een booze kwaal te worden overvallen. Ik heb u slechts een verzoek te doen ! Maak het kort.”

De meester keek den Grooten Onbekende spottend aan, waarbij zijn gele tanden zichtbaar werden, als de tanden van een wolf, en antwoordde :

„Zeker, gij zoudt het liefst willen, dat een kogel uit onze revolver u aanstonds neerveelde — maar zoo haastig zullen wij toch niet handelen. Wij denken er niet aan, madame Felton te compromitteren — en dat zou zeker geschieden, wanneer wij u hier met een paar kogelwonden in het hoofd als lijk achter lieten. Neen, neen, zoo overhaast zullen wij niet han-

delen. Ik verzeker u, dat gij er niet bij zult verliezen, door te wachten — integendeel, had ik bijna gezegd, haha !”

De schurk liet een schel lachje hooren en keek Raffles met een boosaardigen, giftigen blik van onder zijn borstelige wenkbrauwen aan.

Toen wendde hij zich, zonder echter zijn blikken van zijn doodsvijand af te keeren, tot de mannen, die hem hadden vergezeld en zeide :

„Maak u van hem meester — wij zullen hem dadelijk wegvoeren. De rechtszitting zal niet lang duren — van een advocaat zal onze man zich moeten spenen ?

Raffles haalde de schouders op en zeide op koelen toon :

„Ik had van u niet anders verwacht.”

Raffles begreep wel, dat het nutteloos zou zijn om tegenstand te bieden, want bij de minste beweging welke hij maakte, zou Fox zeker niet aarzelen, van zijn revolver gebruik te maken, om alles aanstonds te beëindigen — men mocht geen enkele kans verzuimen, en er kon nog heel wat gebeuren, voor hij de plaats bereikte, waar men hem ter dood zou brengen.

Want dat dit zou geschieden — daaraan behoefde hij geen oogenblik te twijfelen ! Hij had zich tot vijand verklaard van de bende van het Kwade Oog, Dr. Fox zelf was zijn doodsvijand en zijn lot was niet twijfelachtig, nu zijn eigen onvoorzichtigheid hem weder in de handen van zijn tegenstanders had doen vallen !

Natuurlijk was Fox reeds op de hoogte van zijn bezoek, hetwelk Helen hem waarschijnlijk had medegedeeld en hij had zich persoonlijk willen overtuigen, dat de jonge vrouw in haar plannen zou slagen.

Hij had aan de deur geluisterd, of in ieder geval was hij in de onmiddellijke nabijheid

geweest en juist op tijd gekomen om het plan van Raffles te verijdelen.

Raffles liet zich dus kalm de handen op den rug binden met een stevig touw, waarbij Fox zich in persoon overtuigde, dat de knopen behoorlijk bevestigd waren.

Een van de andere bandieten was intusschen reeds op Helen Felton toegetreden en had haar den doek van den mond genomen en den riem los gemaakt.

Hij was echter niet in staat de boeien te openen.

Fox had ongeduldig toegezien en riep nu toornig uit :

„Wat treuzelt gij nu, waarom maakt gij de boeien niet los ?”

„Het is mij onmogelijk, meester — het zijn geen gewone politieboeien — ik zie geen kans ze open te krijgen,” antwoordde de bandiet.

Fox beet zich op de lippen en zeide toen kortaf :

„Maak zijn touwen weer los, dan moet hij de boeien maar openen ! Houdt hem uw revolver onder den neus, om hem wat bereidwilliger te maken !”

„Dat is volstrekt niet noodig, Dr. Fox,” hernam Raffles koeltjes. „Ik ben een gentleman en het heeft mijzelf veel leed gedaan, dat ik in de noodzakelijkheid verkeerde, een jonge en schoone vrouw op zulk een ruwe wijze tot machteloosheid te dwingen.”

De bandieten hadden de touwen weder los gemaakt, die zijn armen op den rug gebonden hielden en Raffles trad op de jonge vrouw toe, die hem aanzag met een blik, waarvan hij de beteekenis pas later zou begrijpen.

Het was een blik, waarin angst, bewondering en nog een ander, meer teeder gevoel om den voorrang streden.

Raffles was met een hoffelijke buiging op haar toegetreden en zeide, terwijl hij met een eenvoudig stiftje de boeien opende :

„Ik bied u mijn verontschuldgingen aan, madame, indien ik u soms een weinig pijn heb gedaan — ik heb getracht u zoo zacht mogelijk te behandelen.”

„Maar gij hadt mij toch willen bestelen, nietwaar ?” vroeg Helen Felton, terwijl zij

Raffles strak aanzag.

„Dat had ik, madame — en het doet mij evenzeer leed, dat ik niet in dat opzet geslaagd ben !”

„Genoeg nu gepraat,” viel Dr. Fox op ruwen toon uit. „Boeit zijn armen opnieuw, mannen.”

Weer werden de armen van Raffles op zijn rug bevestigd, terwijl twee revolvers in de onmiddellijke nabijheid van zijn hoofd vurens-gereed werden gehouden.

Raffles had tersluiks een blik op de pendule geworpen, die op den marmeren schoorsteenmantel stond — het was kwart voor elfen.

Het zou dus nog een kwartier duren, voor Brand met de auto terugkeerde — en dan zou hij waarschijnlijk reeds verre zijn, zonder dat Brand in staat zou zijn, zijn spoor terug te vinden !

Fox overtuigde zich nogmaals dat de touwen stevig vastzaten en bromde toen tusschen de tanden :

„Het liefst zou ik hem rondom met duigen beslaan — en dan zou ik er nog niet zeker van zijn, dat hij niet zou weten te ontsnappen ! Twee uwer moeten hem voortdurend in het oog houden en ik stel u persoonlijk aansprakelijk als hij desnietteenstaande mocht ontkomen ! Staat de auto gereed ?”

„Ja, meester !” antwoordde een der bandieten.

„Voert hem dan weg, maar wacht, knevelt hem eerst ! Hij is in staat om op straat dadelijk te gaan schreeuwen — en dat moeten wij voorkomen ! Overtuigt u verder, dat er zich niemand in de nabijheid bevindt, als gij hem naar de auto brengt en zorg dat alles in een paar seconden gedaan is !”

„Het zal geschieden, meester !” antwoordde dezelfde bandiet, die zooeven reeds gesproken had.

Fox wendde zich nu tot Helen Felton, die zwijgend in denzelfden stoel was blijven zitten en zeide :

„Weliswaar is uw zending niet geslaagd in den zin zooals wij verwacht hadden, maar niette min heeft zij, al is het niet rechtstreeks, geleid tot de gevangenneming van mijn persoonlijke doodsvijand en daarom zeg ik u dank !”

Hij had de rechterhand van de jonge vrouw

gevat en bracht deze vluchtig aan de lippen.

Helen Felton had niets geantwoord, maar zij stond nu op en schreed langzaam door het vertrek om te zien, hoe vier van de bandieten met Raffles heen gingen.

De vijfde, de bediende met het schaapachtige gezicht, bleef achter.

Een oogenblik bleef Helen Felton midden in het vertrek staan, zeer bleek en met de kleine handen op den boezem gedrukt.

En als de bediende goed had toegeluisterd, had hij haar kunnen hooren mompelen :

„Een man! Een man in de ware beteekenis van het woord. Dat is ware heldenmoed! Geen spier van zijn gelaat vertrok, toen eensklaps al zijn plannen in duigen vielen. Geen oogenblik verliet hem zijn kalmte, toen hij plotseling zijn doodsvijand tegenover zich zag. En nu — nu gaat die man — die vreeselijke Fox hem ter dood brengen — hem martelen — hem druppel voor druppel het bloed aftappen. En toch — wat raakt mij dit? Ben ik niet, wie ik ben? Wat is er met mij geschied, in die weinige uren, dat ik hier zulk een vlijmende pijn gevoel — hier onder mijn handen, die zelve de revolver gevoerd hebben?”

Zij stond een oogenblik verdwaasd voor zich uit te kijken en scheen toen plotseling een besluit te nemen.

Het volgende geschiedde zoo snel als het weerlicht....

Met een enkelen sprong was zij bij den bediende, die juist het vertrek wilde verlaten, rukte hem de revolver uit den hand, welke hij nog altijd vast hield en gaf hem er zulk een geweldigen slag mee tegen de zijde van het hoofd dat de man zonder een kreet te slaken op den vloer stortte.

In een oogwenk had zij zijn armen stevig bevestigd met den sterken riem, die haar geboeid had gehouden en zijn beenen met een stuk van het losgerukte schellekoord naast de deur vastgemaakt.

Zij snoerde ook nog zijn polsen samen en trok daarna den man met inspanning van al haar krachten naar een ruime kast, waarin zij hem opsloot.

Zij had dit alles gedaan gedreven door een

gevoel, waarvan zij zichzelf nog geen rekenschap kon geven.

Zij was steeds een vrouw van plotselinge ingevingen, geweest en zulk een ingeving deed haar nu handelen, met een vastberadenheid, die menig man haar had kunnen benijden.

Zij trok haastig een mantel aan, drukte zich een eenvoudigen hoed op het hoofd en verliet het vertrek.

Op de gang bleef zij even luisteren.

Zij hoorde hoe juist de voordeur werd dicht geslagen en ijde de trappen af.

De vestibule was schemerachtig verlicht en door een klein venster naast de deur zag zij de auto gereed staan, waarin Raffles zou worden weggeleid.

Met kloppend hart bleef zij staan, totdat de vijf mannen in de auto hadden plaats genomen, die aanstonds weg reed.

Toen rukte zij op haar beurt de voordeur open en eenige seconden gingen voor haar in vreeselijke spanning voorbij, want zoo lang duurde het voor er een onbezette huurauto voorbij reed.

Zij wenkte den chauffeur en riep den man op gedempten toon toe, nog voor de auto stil stond :

„Rijd die groote donkerroode auto achterna, met die Amerikaansche kap, maar nader hem niet dichters dan tot op vijftig meter! Een flinke fooi, als gij uw werk goed doet.”

Zij wachtte het antwoord niet eens af, maar sprong in den wagen.

En ternauwernood was dit geschied — haar gestalte was nog goed zichtbaar — of daar kwam een tweede auto aanrijden, waarvan de bestuurder vol verwondering naar de vrouw keek, die daar instapte.

De chauffeur was Charles Brand, die slechts weinige minuten voor zijn tijd kwam aanrijden.

En naast hem zat de reusachtige James Henderson, de trouwe chauffeur van den Grooten Onbekende en zijn metgezel bij talrijke gevaarvolle avonturen.

„Voor den duivel — wat gebeurt er nu?” vroeg Brand op verbaasden toon, zich tot Henderson wendend.

„Die vrouw gaat er van door, mijnheer Brand.

Er zal toch niets met Mylord gebeurd zijn?"

„Dat is dunkt mij onmogelijk," antwoordde Brand. „Hij was alleen met haar en als er iets gebeurd was, dan had zij hulp moeten hebben! Laten wij die auto eens achterna gaan!"

Een een oogenblik later reden de drie auto's snel op een onderlingen afstand van vijftig meter door deze stille wijk van New York.

Het duurde niet lang, of de voertuigen hadden de laatste huizen van de voorstad achter zich en nu stond de donkerroode auto stil voor een afzonderlijk gelegen huis, dat in diepe duisternis gehuld, scheen.

Dadelijk had de chauffeur van de huurauto zijn wagen tot stilstand gebracht en haar zelfs een weinig achteruit laten rijden, daar zich daar juist te plaatse een kromming in den weg bevond, terwijl nu het huis aan het oog ontrokken was door een dicht boschje.

Helen Felton kon dus uitstappen, zonder dat dit door de personen in de voorste auto gezien werd.

Zij betaalde den chauffeur, gaf den man een goede fooi en zond hem weg.

Een oogenblik stond zij in beraad en mompelde:

„Als zij vragen, wat ik kom doen — wat zal ik dan antwoorden? Ik kan immers niet zeggen dat ik..... dat ik dien man lief heb. Een man, dien ik gisteren nog niet kende....., die onze natuurlijke vijand moet zijn! Welnu, dan zal ik huichelen, dan zal ik verklaren, dat ik ben gekomen, om hem te zien martelen! En ik zal wel een middel vinden om hem te bevrijden, zonder dat zij weten, dat ik het was, die hem de vrijheid hergaf."

Juist had de vrouw deze opmerking bij zichzelf gemaakt, toen zij hevig verschrikte.

Te weerszijden waren eensklaps twee schaduwen als uit den grond verrezen — gestalten van twee mannen, waarvan de eene buitengewoon breed en lang was.

En die beide mannen hadden iets glinsterends in de vuist, waarvan zij den aard maar al te goed kende — het waren twee revolverloopen.

Het eerst dacht de vrouw aan struikrovers, maar de snit van hun kleeding, hun geheele

uiterlijk, deed haar spoedig van haar meening terug komen.

„Wat wilt gij?" vroeg zij op gesmoorden toon.

„Waar is de man, die bij u was?" vroeg Brand op strengen toon. „Is hij in dat huis? Tracht ons niet te bedriegen, want het zou u bitter berouwen!"

De jonge vrouw knikte zwijgend, bleeker dan een doode.

„Hoe is dat mogelijk?" ging Brand voort.

„Hij is overvallen door — mijn medeplichtigen."

„Wat doet gij hier?"

„Ik — ik wilde hem trachten te redden!"

Brand greep haar beide polsen en trok haar in 't licht van een lantaarn, die een weinig verder stond.

Hij staarde haar in het bleeke gelaat en het onderzoek van haar trekken onthulde hem een geheim, dat een vagen glimlach op zijn gelaat bracht.

„De oude geschiedenis, die altijd nieuw blijft," gromde hij voor zich heen.

Daarop vervolgde hij luid:

„Gij hebt dus berouw, dat ge Raffles in den val hebt gelokt?"

„Ik geloof, dat ik mijn leven zou willen geven, om het ongedaan te maken," hernam Helen Felton op heeschen toon. „Gij zijt zijn vrienden?"

„Zijn vrienden tot in den dood. Kent gij dat huis daarginds?"

„Ik ben er een paar maal geweest."

„Waartoe dient het?"

„Men gebruikt het meestal als gevangenis voor schatrijke personen, die zijn opgelicht en wier familie een losprijs moet betalen."

„Wilt gij ons helpen?"

„Ja!"

„Weet gij, dat gij u daardoor aan de wraak van..... uw medeplichtigen blootstelt?"

„Dat weet ik!"

„En toch aarzelt gij niet?"

„Ik aarzel niet."

„Kent gij de inrichting van het huis?"

„Ik geloof wel, dat ik er den weg zou kunnen vinden."

„Hoeveel personen kunnen wij daar aantreffen?”

„Hoogstens vier of vijf!”

„Laten wij dadelijk gaan, mijnheer Brand!” drong James Henderson aan. „Wat beteekenen vijf man voor ons?”

„Je hebt gelijk, James,” hernam Brand.

Snel keerden zij alle drie naar de auto terug en brachten haar zoo dicht mogelijk bij het huis.

Daarop slopen zij er op toe, dekking zoekend achter een hooge heg, die den voortuin van den weg scheidde.

Er brandde nu een licht in de gang, maar juist, toen het drietal aankwam, verdween ook dit schijnsel weder.

„De voordeur is zeker zeer stevig?” vroeg Brand, terwijl hij zich opnieuw tot de jonge vrouw wendde, die met doodsbleek gelaat tegen het hek leunde.

„Zij is met bouten en grendels afgesloten!” antwoordde Helen.

„Dan maar aan de achterzijde!”

„Daar is in het geheel geen deur.”

„Er zullen toch wel vensters zijn?”

„Ja, maar thans zullen de stalen luiken wel zijn neer gelaten.”

Het volgende oogenblik bewees, dat de jonge vrouw gelijk had, want een zacht ratelend geluid werd verneembaar — de bandieten sloten alle vensters met stalen luiken af!

„Maar wij moeten toch naar binnen,” kwam Henderson, terwijl hij zijn geweldige vuisten krampachtig balde.

„Ik weet het — het dak,” fluisterde Brand.

„Daar ginds staat een loods — daarin zullen wij wel een ladder vinden.”

Zij snelden op de loods toe. De deur er van was gesloten, maar in een oogwenk had Brand het slot met een looper geopend.

Het toeval was hun gunstig — daar lag een groote ladder.

Henderson laadde het voorwerp op zijn schouder en het volgend oogenblik hadden zij het tegen den muur van het huis gezet.

Maar alvorens naar boven te klimmen, wendde Brand zich tot de jonge vrouw en zeide op zachten toon:

„Wij danken u voor uw aanbod om ons te helpen, maar wij geven u den raad niet naar binnen te gaan — wij kunnen het gemakkelijker alleen af, en gij stelt u op deze wijze niet bloot aan de wraak van de bende.”

Een oogenblik scheen de jonge vrouw te weifelen, en toen schudde zij het hoofd en riep:

„Ik ga mede — ik wijs u den weg.”

Brand haalde zwijgend de schouders op en de beklimning begon.

In een oogenblik was het drietal op het schuine dak, waar zich een zolderluik bevond.

Ook dit was gesloten en weder moesten de loopers van Brand te hulp komen.

Het luik werd geopend en zoo voorzichtig mogelijk daalden de twee mannen en de vrouw nu langs de smalle trap omlaag.

De deur van den zolder, welke zij bereikt hadden stond open en zij konden ongehinderd de trappen afgaan, die hen naar de smalle vestibule brachten.

Toen bracht Helen haar mond bij het oor van Brand en zeide bijna onhoorbaar:

„Daar is de martelkamer — daar achter die stalen deur! Gij zult er nooit kunnen binnendringen.”

Zij had dit laatste op wanhopigen toon gefluisterd, terwijl zij de kleine handen wrong...

„Wij zullen er door komen,” hernam Brand geruststellend. „Ga zoo ver mogelijk de trap weer op.”

De jonge vrouw gehoorzaamde en Henderson en Brand volgden haar.

Toen hij op veiligen afstand was, haalde Brand een klein voorwerp uit den zak, dat er uitzag als een sinaasappel, maar wat kleiner, verzette er een klein pennetje aan en wierp het toen met kracht tegen de stalen deur.

Een luide slag liet zich hooren, een wolk van gruis en stof vulde de vestibule — Henderson stormde de trap af en wierp zich met alle macht tegen de reeds half versplinterde stalen deur, die voor zijn geweldig gewicht bezweek.

Met opgeheven revolver stormden de twee mannen het vertrek binnen en het eerste wat zij zagen, was Raffles, die aan een dikke ijzeren paal was gekluisterd, terwijl een der bandieten blijkbaar bezig was geweest, een klein houtvuur

aan te maken en te onderhouden. stellig bestemd om den ongelukkige levend te roosteren.

De vier bandieten waren zoo verbijsterd door de hevige losbarsting, dat zij een oogenblik roerloos zaten.

Fox was de eerste, die zijn tegenwoordigheid van geest herkreeg.

Met een enkelen sprong was hij bij de deur.

„Houdt hem vast,” schreeuwde Raffles, „het is Fox.”

Maar het was reeds te laat — de bandiet was met een gillend gelach eensklaps verdwenen, alsof hij door den grond was gezonken.

Nu trokken ook de andere schurken hun revolvers, maar zij konden er geen gebruik van maken — Henderson en Brand waren hen te vlug af en legden hen met een paar wel gemikte schoten neder.

In een oogenblik waren de touwen door-gesneden, waarmede Raffles aan den paal gebonden was — en toen kwam er een vrouw binnen wankelen, die sidderend voor Raffles bleef stil staan en steunde :

„Vergiffenis! Ik wist niet wat ik deed!”

Raffles keek haar een oogenblik zwijgend, ernstig aan en zeide toen :

„Ik vergeef u — maar werp dit leven van u! Het voegt geen vrouw, en laten wij nu aanstonds terug keeren — wie weet gaat Fox versterking halen!”

De vier personen snelden uit het sombere huis weg en ijlden naar de plek, waar zij de auto hadden laten stilstaan.

In de verte hoorden zij een zeer snel wegrijdende wagen.

„Dat moet Fox zijn,” riep Raffles toornig uit. „Hij is ons toch weder ontsnapt!”

„En hij heeft kans gezien, onze auto onbruikbaar te maken,” schreeuwde Brand woedend. „Hij heeft alle vier de banden door gesneden.”

Het was maar al te waar!

En zoo waren de vier personen, waarvan er een zoo juist aan een vreeselijken dood ontsnapt was, genoodzaakt een half uur te voet te gaan.

Toen pas vonden zij een huurauto, die hen weder naar New York terugbracht.

Al dien tijd had Raffles geen enkel woord gesproken.

Maar toen de auto voor het huis van Helen Felton stilstond, en hij haar hielp uitstijgen, zeide hij :

„Gij hebt uw leven voor mij gewaagd — ik zal dat nimmer vergeten! Misschien ontdekken de bendeleden, wat gij gedaan hebt en dan verkeert gij in groot gevaar. Mocht dat zoo zijn, dan behoeft het u slechts een woord te kosten en ik kom u te hulp. En nu zeg ik u nogmaals en ik roep het u waarschuwend toe : „Zeg dit leven voor altijd vaarwel!”

De volgende aflevering bevat :

MISLUKTE WRAAK.

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

EEN NIEUWE UITGAVE

ELKE MAAND
EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

—
PRIJS:
15 CENT PER NUMMER

—
MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK
EEN KEREL NAAR UW HART

! LEEST !
en
GENIET !

Afwisselend met „Texas Jack” zullen nu ook éénmaal per maand verschijnen „Nick Carter” en „Harry Dickson”. De verhalen van „Buffalo Bill” blijven elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week uitkomen.

*"Speciaal en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2. Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor einigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty sigaretten die U "Fluweel voor de Keel" noemde, heb ik eens een pakje gekocht. Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het verlangen naar een extra rookerij en de geruststellende zinsmede in uw advertentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere Fifty-Fifty's geenerlei nadeeligen invloed meer kan constateren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteren en teeken met alle hoogachting

Uw dw.

(w.g.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY = FIFTY

AMERICAN CIGARETTES
"Fluweel voor de keel"

